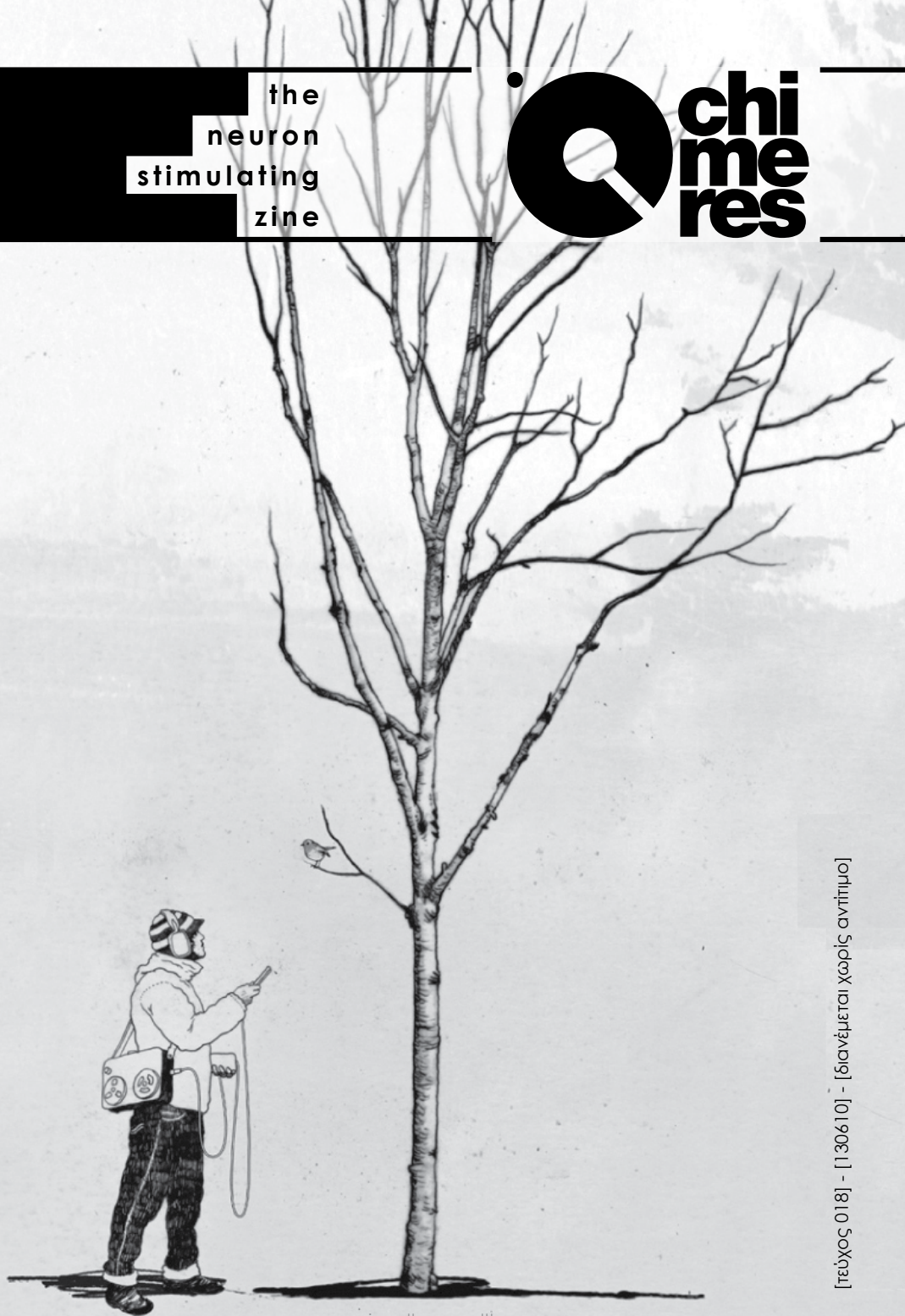

the
neuron
stimulating
zine

chi
me
res

i am the cover!!!

[τεύχος 018] - [1 30610] - [διανέμεται χωρίς αντίτιμο]

- . περιεχόμενα
- .03 . το ημερολόγιο ενός τρελού [comzeradd]
- .04 . τα σταφύλια της οργής [john steinbeck]
- .08 . κράτησα τη ζωή μου [angel]
- .09 . φυρίκια [μ.μ.]
- .10 . τελευταίο τρένο [θαλασσάκι]
- .12 . we choose the moon [συνέντευξη ίνφο]
- .14 . ένα κράξιμο στη “μουσική show business” με αφορμή
τα 15 χρόνια απ’ τον θάνατο του Rory Gallagher [μάνος τζαβολάκης]
- .16 . μπαλάντα της απουσίας [σάντυ βόσσου]
- . η άνοιξη του ελληνικού κινηματογράφου και άλλα οξύμωρα σχήματα [κίου]
- .18 . book-crossing [δάφνη]
- .19 . αντίλογος [eбал]
- .20 . arrangement/carousel [konstantis]
- .21 . αφιέρωμα στις ταινίες γοθικού τρόμου μέρος 2ο [barhomet]
- .25 . ποιό πρόσωπο να βάλω; [ζέτα]
- .26 . κυνηγώντας την έμπνευση! [hobbistas]
- .28 . πρωινό ξύπνημα [παπάζογλου κωνσταντίνα]
- . ιστορίες βγαλμένες από την ζωή [σταύρος καμπάδασης]
- .29 . φλιποδιένιο [ygeo]
- .30 . παρωπίδες [γλωσσού]
- .31 . στρατιωτικοί ρυθμοί [kerf]
- .32 . ο νους μας είναι αληταριό κι όλο θα δραπετεύει... [selini]
- .33 . η πυξίδα δείχνει πάντα τον βορρά [μ.]
- .34 . on, μαύρο, κόκκινο, εννιά, επτά, off [μάνος]
- .35 . «κοιμήσου εσύ...» [georgia_s_onar]
- .36 . το σπίι καταμεσής του δρόμου [madlen]
- .38 . ξανά [μυρτώ]

το ημερολόγιο ενός τρελού [comzeradd] ☞

"Δημοκρατία δεν σημαίνει πως η πλειοψηφία έχει το δίκιο. Σημαίνει πως έχει το δικαίωμα να κυβερνάει."
~ U. Eco.

Μάθαμε όλοι (ή σχεδόν όλοι) για τα νέα οικονομικά μέτρα, απόρροια του Δυνητικού εκβιασμού, και ανατριχιάσαμε (εντάξει ίσως εκτός απ' αυτούς που ωφελούνται απ' αυτά), αλλά κυρίως αυτό που μάθαμε, τουλάχιστον όσοι δεν έχουμε βασίσει την ενημέρωσή μας στα παραδοσιακά media και έχουμε επαφή με την κοινωνία είτε στον δρόμο [1] είτε από ανεξάρτητα (κυρίως ψηφιακά) μέσα, είναι πως η μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας είναι αντίθετη με αυτά (και υπάρχουν ουκ ολίγες δημοσκοπήσεις που το επιβεβαιώνουν).

Υπάρχει άραγε ποιο ξεκάθαρη απόδειξη πως η καραμέλα της δημοκρατίας έχει λιώσει; Είναι σαφές (και όσοι συμμετείχαν στις τελευταίες μαζικές πορείες το 'χουν κατανοήσει καλύτερα) πως τα μέτρα δεν είναι απλώς αντίθετα με το συμφέρον της κοινωνίας, αλλά αντίθετα και με τη βούληση της.

Θα μπορούσα να σταθώ και σ' άλλα πράγματα για να στοιχειοθετήσω τον ισχυρισμό μου. Όπως την τροπολογία που προστέθηκε στο νομοσχέδιο των νέων μέτρων και δίνει την εξουσία στον υπουργό οικονομικών να υπογράψει διεθνείς συμβάσεις με άμεση ενεργοποίηση, παρακάμπτοντας το κοινοβούλιο (έστω και αυτό το κοινοβούλιο της μειοψηφίας [2]). Θα μπορούσα να σταθώ στην

καταστολή και τη χρήση πολεμικών μεθόδων (χημικά). Αλλά είναι μάλλον περιττό για να αποδείξω τον συλλογισμό μου.

Αρκετοί προσπάθησαν (και προσπαθούν) να μας πείσουν πώς τα νέα μέτρα ήταν μονόδρομος (και μάλιστα με εκβιαστικό τρόπο) και πως δεν υπάρχουν εναλλακτικές προτάσεις, είτε γιατί τις αγνοούν [3], είτε γιατί απλώς έχουν άλλες προτεραιότητες [4], αλλά δεν απαντούν σ' αυτό που θέτω. Όλα αυτά δεν απαντούν στο αν έχουμε δημοκρατία, αλλά στο γιατί δεν έχουμε.

Ας το πάρουμε απόφαση λοιπόν και ας σταματήσουμε να υποτιμούμε τη νοημοσύνη του κόσμου. Κάποιοι βέβαια το λένε ευθέως [5], ενώ άλλοι ακόμα προπαγανδίζουν το φανταστικό της δημοκρατίας. Ε λοιπόν, αυτό μας τέλειωσε οριστικά.

"Στο μέτρο που η κοινωνία ονειρεύεται την ανάγκη, το όνειρο γίνεται αναγκαίο. Το θέαμα είναι ο εφιάλτης της σύγχρονης αλυσσοδεμένης κοινωνίας, που δεν εκφράζει τελικά παρά την επιθυμία της να κοιμηθεί. Το θέαμα είναι ο φρουρός αυτού του ύπνου."

~ G. Debor ☞

Παραπομπές

- [1] <http://bit.ly/czagriots>
- [2] <http://autoverse.net/p/208>
- [3] <http://autoverse.net/p/368>
- [4] <http://autoverse.net/p/377>
- [5] <http://bit.ly/repgr>

John Τα Σταφύλια Της Οργής Steinbeck

«Μα... καλέ, είσαι το παιδί του Τζόε Ντέηβις;»
 «Ναίσκε» είπε ο οδηγός.
 «Και γιατί κάνεις αυτή τη δουλειά και πας
 ενάντια στους δικούς σου;»
 «Τρία δολάρια τη μέρα. Βαρέθηκα πια να
 σέρνομαι για να βγάλω το ψωμί μου – και
 δίχως να το βγάζω καν. Έχω γυναίκα και παιδιά.
 Πρέπει να φάνε. Τρία δολάρια μεροκάματο,
 μέρα μπαινι, μέρα βγαινι».
 «Ώστα!» είπε ο νοϊκάρης. «Μα για να βγάλεις
 εσύ τα τρία σου δολάρια τη μέρα, δεκαπέντε
 ως είκοσι φαμίλιες μένουν νηστικές. Κοντά

εκατό νομάτοι αναγκάζονται να φύγουν και
 να τριγυρνούν στους δρόμους για να βγάλεις
 εσύ τα τρία σου δολάρια τη μέρα. Είναι σωστό
 αυτό;»

Κι ο οδηγός είπε: «Δε μ' ενδιαφέρει. Μ'
 ενδιαφέρουν μόνο τα παιδιά μου. Τρία δολάρια
 τη μέρα, μέρα μπαινι, μέρα βγαινι. Άλλαξαν
 οι καιροί, πατριώτη, δεν το πήρες είδηση; Δεν
 μπορείς να ζήσεις απ' τη γης, εξόν αν έχεις
 δικά σου δύο, πέντε, δέκα χιλιάδες στρέμματα
 κι ένα τρακτόρι. Η γης δεν είναι πια για
 μικρονοϊκάρηδες όπως εμείς. Δεν μπορείς να

κάνεις κιχ, αν δεν είσαι ο Φορντ ή αν δεν είσαι η τηλεφωνική εταιρεία. Έτσι είναι τώρα με τη γης. Τίποτα δε γίνεται πάνω σ' αυτό. Κοίτα να βρεις κι εσύ μια θέση με τρία δολάρια τη μέρα. Είναι το μόνο που έχεις να κάνεις».

Ο νοικάρης συλλογιόταν. «Περίεργο πως είναι τα πράγματα. Ένας που έχει ένα δικό του κτηματάκι, το κτήμα του είναι αυτός ο ίδιος, ένα κομμάτι από τον εαυτό του, σαν τον ίδιο τον εαυτό του. Αν έχει κτήμα δικό του, μπορεί να περπατά μέσα στο κτήμα του, να το δουλεύει, να λυπάται αν δεν πάει καλά το κτήμα, να χαιρείται σαν το ποτίζει η βροχή, το κτήμα του είναι ο εαυτός του, νιώθει, σαν να λέμε, πιο μεγάλος που 'ναι δική του η γης. Ακόμα κι αν δεν πετύχει, είναι μεγάλος εξαιτίας που έχει το δικό του κτήμα. Έτσι είναι».

Κι ο νοικάρης συλλογιόταν ακόμα. «Αν όμως ένας άνθρωπος έχει ένα κτήμα που δεν το είδε ποτέ του, ή που δεν έχει καιρό να βάλει το χέρι του στο κτήμα, ή που δεν έχει καιρό για να βρίσκεται εκεί πέρα για να πατάει το χώμα του, τότε το κτήμα είναι ο άνθρωπος. Δεν μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, δεν μπορεί να συλλογιέται όπως θέλει. Το κτήμα είναι ο άνθρωπος, είναι πιο δυνατό από εκείνον. Κι αυτός είναι μικρός, όχι πια μεγάλος. Μονάχα η περιουσία του είναι μεγάλη – κι αυτός είναι δούλος της. Κι αυτό έτσι είναι».

Ο οδηγός μάζαγε την αρπαγμένη πίτα και πέταξε την κρούστα της. «Οι καιροί αλλάζουν, δεν το πήρες είδηση; Τα παιδιά δε θρέφονται με το να συλλογιέσαι τέτοια πράγματα. Παιρνεεις τρία δολάρια τη μέρα, θρέφεις τα παιδιά σου. Μόνο τα δικά του παιδιά πρέπει να συλλογιέται ο καθένας. Μπορεί ν' ακούγεται τ' όνομά σου με κάτι τέτοιες κουβέντες, μα δε θα δεις ποτέ στο μάτι σου τρία δολάρια τη μέρα. Οι μεγαλοκαρχαρίες δε θα σου δώσουν τρία δολάρια τη μέρα, εξόν αν δε σκοτίζεσαι για τίποτ' άλλο, παρά μονάχα για τα τρία σου δολάρια τη μέρα».

«Κοντά εκατό νομάτοι θα πεταχτούν στο δρόμο

για τα τρία σου δολάρια. Που θα πάμε;»
 «Αυτό μου θυμίζει» είπε ο οδηγός, «πως καλύτερα να φύγεις το γρηγορότερο. Το απομεσήμερο θα οργώσω την αυλή». «Σήμερα το πρωί μου μόλωσες το πηγάδι». «Το ξέρω. Έπρεπε το αυλάκι να τραβηχτεί ολόγισια. Και το απομεσήμερο θα οργώσω την αυλή σου. Τα αυλάκια πρέπει να χαράζονται ολόγισια. Και μια και γνωρίζεις το γέρο μου, τον Τζόε Ντέηβις, θα σου πω κι αυτό. Έχω διαταγή, όπου απομένει ακόμα καμιά οικογένεια – μπορεί να συμβεί και κανένα δυστύχημα – καταλαβαίνεις, να πάει το τρακτόρι πάρα πολύ κοντά και να ξεκοιλιάσει το σπίτι λιγούλακι – και μπορεί να πάρω και δυο δολάρια γι' αυτή τη δουλειά. Κι ο πιο μικρός μου γιος δεν ξέρει ακόμα τι θα πει παπούτσι».

«Το 'χτισα με τα χέρια μου. Ίσιωσα παλιά καρφιά για να το ντύσω με σανίδια. Τα δοκάρια της σκεπής είναι δεμένα με σύρμα. Το σπίτι είναι δικό μου. Εγώ το 'χτισα. Για κάνε πως το ρίχνεις – θα στέκομαι στο παράθυρο με το ντουφέκι. Κάνε μονάχα πως έρχεσαι πολύ κοντά και θα σου την ανάψω σαν να 'σουν λαγός». «Δε φταίω εγώ. Τίποτα δεν περνάει απ' το χέρι μου. Θα χάσω τη θέση μου αν δεν το κάνω. Και άκου: Πες πως με σκοτώνεις. Θα σε κρεμάσουν, μα πολύ πριν να σε κρεμάσουν, θα 'χουν βάλει κιόλας στη θέση μου κανέναν άλλον πάνω στο τρακτόρι και θα σου γκρεμίσει αυτός το σπίτι. Δε θα σκοτώσεις τον πραγματικό φταιχτη».

«Έτσι είναι» είπε ο νοικάρης. «Ποιος σου 'δωσε τη διαταγή; Αυτόν θα κυνηγήσω. Αυτός είναι για σκότωμα».

«Κάνεις λάθος. Κι αυτός πήρε τη διαταγή από την Τράπεζα. Η Τράπεζα του λέει: "Διώξ' τους αυτούς από τα σπίτια τους, ειδημηθ' σε διώξουμε από τη θέση"».

«Μα η Τράπεζα έχει διοικητή. Έχει συμβούλιο. Θα γεμίσω το ντουφέκι μου και θα πάω στην Τράπεζα».

Ο οδηγός είπε: «Κάποιος μου σφύριξε πως ↪

η Τράπεζα πήρε διαταγές από πιο ψηλά: “Η θα μας δώσετε κέρδη από τη γης, ή θα σας κλείσουμε”».

«Μα που σταματά η αλυσίδα; Ποιον πρέπει να σκοτώσουμε; Δεν το ‘χω σκοπό να πεθάνω από την πείνα, πριν σκοτώσω αυτόν που με κάνει να πεθάνω από την πείνα».

«Δεν ξέρω. Μπορεί και να μην υπάρχει κανένας για σκότωμα. Μπορεί και να μην είναι ανακατεμένοι άνθρωποι σε όλ’ αυτά. Μπορείς, όπως έλεγες,

να τα κάνει όλ’ αυτά η ιδιοκτησία.

Όπως κι αν είναι, σου είπα τις διαταγές που έχω».

«Πρέπει να το σκεφτώ» είπε ο νοικάρης. «Όλοι μας πρέπει να το σκεφτούμε.

Πρέπει να υπάρχει κάποιος τρόπος για να σταματήσει το κακό. Δεν είναι όπως ο σεισμός ή το αστροπελέκι. Είναι μια

συμφορά που την έφτιαξαν οι άνθρωποι, κάτι

που, μα το Θεό, μπορούμε να το αλλάξουμε».

Ο νοικάρης κάθισε στο κατώφλι του σπιτιού του, κι ο οδηγός έβαλε μπρος τη μηχανή του και ξεκίνησε μέσα σ’ ένα μπουμπουνητό, η γης ανασκαλευόταν μες στα αυλάκια, οι βολοκόποι χτένιζαν και οι φαλλοί του σποροχύτη ξεχύνανε μέσα στη γης. Το τρακτόρι πέρασε μες’ απ’ την αυλή, και το σκληρό και χλιοπατημένο χώμα σπάρθηκε χωράφι, και το τρακτόρι ξαναπέρασε από

πάνω άλλη μια φορά, απόμεινε ανασκάλευτη μια έκταση τριάμισι μέτρα πλάτος. Γύρισε πάλι πίσω. Ο σιδερένιος προφυλακτήρας μήχητρε στη γωνιά του σπιτιού, γκρέμισε τον τοίχο, ξεχαρβάλωσε το σπιτάκι απ’ τα θεμέλια, κι έτσι έγειρε στο πλάι, τσακισμένο σαν να ‘ταν κοριός. Κι ο οδηγός φορούσε παρωπίδες, και μια καουτσουκένια μάσκα του σκέπαζε τη μύτη και το στόμα. Το τρακτόρι έσκαψε ένα ολόισιο αυλάκι και ο αέρας και η γης

δονούνταν απ’ το μπουμπουνητό.

Ο νοικάρης το παρακολουθούσε με το μάτι, με το ντουφέκι του στο χέρι. Πλάι του στεκόταν η γυναίκα του και πίσω τα παιδιά, ακίνητα. Και όλοι τους παρακολουθούσαν το τρακτόρι.

Η δυτική χώρα σε νευρική ανησυχία με τη μεταβολή που αρχίζει. Οι Δυτικές Πολιτείες σε νευρική

ανησυχία σαν άλογα προτού ξεσπάσει η καταιγίδα. Οι μεγάλοι ιδιοκτήτες σε νευρική ανησυχία με το προαίσθημα μιας μεταβολής, μην καταλαβαίνοντας τίποτα σχετικά με τη φύση της μεταβολής. Οι μεγάλοι ιδιοκτήτες χτυπώντας τις άμεσες εκδηλώσεις, τις ολοένα μεγαλύτερες δαπάνες του κρατικού προϋπολογισμού, την ολοένα μεγαλύτερη ενοποίηση της εργατιάς, χτυπώντας τους καινούργιους φόρους, τα οικονομικά μέτρα,

μην καταλαβαίνοντας πως όλ' αυτά είναι αποτελέσματα, όχι αιτίες. Οι αιτίες είναι βαθιές και απλές – αιτίες είναι η πείνα ενός στομαχιού πολλαπλασιασμένη στο εκατομμύριο, η πείνα μιας ψυχής, πείνα για χαρά και για λίγη ασφάλεια, πολλαπλασιασμένη στο εκατομμύριο, μωάνες και νους που λαχταρούν να αναπτυχθούν, να εργαστούν, να δημιουργήσουν, πολλαπλα-σιασμένοι στο εκατομμύριο. Η τελική καθαρά διαγραμμένη ανθρώπινη λειτουργία – μωάνες που λαχταρούν για δουλειά, νους που λαχταρά να δημιουργήσει πέρα από τις απλές ανάγκες – αυτό είναι ο άνθρωπος. Να χτίσει έναν τοίχο,

κι έπειτα παρακαμάζουν, ο άνθρωπος τραβάει μπρος, προχωράει σκοντάφτοντας, με κόπο, κάποιες φορές και λαθεμένα. Αφού κάνει ένα βήμα, τυχαίνει να γλιστρήσει προς τα πίσω, μα μόνο μισό βήμα, ποτέ ολάκερο το βήμα. Αυτό μπορούμε να πούμε και πρέπει να το νιώσουμε, και να το νιώσουμε βαθιά. Μπορείτε να το νιώσετε όταν τα μαύρα αεροπλάνα ζυγιάζουν τις μπόμες τους πάνω σε άμαχους πληθυσμούς, όταν οι αιχμάλωτοι στοιβάζονται ίδια γουρούνια, όταν τα σακατεμένα κορμιά στραγγίζουν το αίμα τους ποτίζοντας τη γης. Έτσι μπορείτε να το νιώσετε. Να φοβάσαι και τη μέρα που θα σταματήσουν οι απεργίες, μόνο

«Δεν ξέρω. Μπορεί και να μην υπάρχει κανένας για σκότωμα. Μπορεί και να μην είναι ανακατεμένοι άνθρωποι σε όλ' αυτά. Μπορείς, όπως έλεγες, να τα κάνει όλ' αυτά η ιδιοκτησία»

να χτίσει ένα σπίτι, ένα φράγμα, και στον τοίχο, στο σπίτι και στο φράγμα να βάλει κάτι από το ίδιο το Ανθρώπινο Συνειδητό του, και το Ανθρώπινο Συνειδητό του να πάρει κάτι από τον τοίχο, από το σπίτι κι απ' το φράγμα, ν' αποκτήσει δυνατούς μωάνες από τη δουλειά, να πάρει την καθαρή γραμμή και την καθαρή μορφή από τη σύλληψη του σχεδίου. Γιατί ο άνθρωπος, αντίθετα με ό,τι άλλο οργανικό ή ανόργανο στον κόσμο, αίρεται ψηλότερα από το έργο του, ξεπερνά την κλίμακα των ιδεών του, προβάλλει πάνω από τα επιτεύγματά του. Να τι μπορεί να πει κανείς για τον άνθρωπο – ενώ οι θεωρίες αλλάζουν και καταρρέουν, ενώ οι διάφορες φιλοσοφίες, οι σχολές και οι στενοί και σκοτεινοί λαβύρινθοι της σκέψης, εθνικοί, θρησκευτικοί, οικονομικοί, ακμάζουν

που θα υπάρχουν ακόμα οι μεγάλοι ιδιοκτήτες – γιατί η κάθε μικροαπεργία που χτυπιέται, είναι μια απόδειξη πως έγινε το βήμα. Πρέπει κι αυτό να ξέρεις – να φοβάσαι τη μέρα που ο Συνειδητός Άνθρωπος θα πάψει να αγωνίζεται και να πεθαίνει για μια ιδέα, γιατί αυτή και μόνο η ιδιότητα είναι το θεμέλιο του Ανθρώπινου Συνειδητού, κι αυτή και μόνο η ιδιότητα κάνει να είναι ο άνθρωπος ένα ον ξεχωριστό μέσα στο σύμπαν. ☘

κράτησα τη ζωή μου [angel]

Κράτησα τη ζωή μου
 Κράτησα τη ζωή μου
 ταξιδεύοντας ανάμεσα σε κίτρινα δέντρα,
 κατά το πλάγισμα της βροχής
 σε σιωπηλές πλαγιές φορτωμένες
 με τα φύλλα της οξιάς
 καμιά φωτιά
 στην κορυφή τους. Βραδιάζει.

Κράτησα τη ζωή μου

Ίσως οι δυνατότεροι σίχοι που έχουν
 μελοποιηθεί ποτέ. Συνδυασμό τελειότητας
 αποτελεί η ερμηνεία του σερ, Γρηγόρη
 Μπιθικώτση, η μουσική του κορυφαίου Έλληνα
 συνθέτη, Μίκη Θεοδωράκη και οι σίχοι του
 Νομπελίστα ποιητή, Γεωργίου Σεφέρη (οι σίχοι
 αυτοί δεν είναι παρά ένα μικρό κομμάτι από το
 ποίημα Επιφάνια, 1937).

Λίγες γραμμές αρκούν στον μεγάλο μας
 ποιητή, για να αποδώσει με τον καλύτερο
 τρόπο τις δυσκολίες που συναντάμε
 καθημερινά στη ζωή μας και το μεγαλείο
 εκείνων που καταφέρνουν να τις ξεπερνούν
 διατηρώντας ταυτόχρονα την αγνότητα τους.
 Το μήνυμα της αξίας της προσπάθειας που
 απορρέει, μέσα από την πίστη στα ιδανικά του
 ανθρώπου, βρήκε επιπέλους
 έκφραση και αρχικά γέμισε με ικανοποίηση και
 στη συνέχεια έδωσε τη δύναμη να συνεχίζουν,
 σε όσους μένουν πιστοί στις αξίες τους.

Κάθε φορά που αισθάνομαι άσχημα, κάθε
 φορά που έρχομαι αντιμέτωπος με κάποια
 δυσκολία, θυμάμαι αυτά τα λόγια και αμέσως ο
 δρόμος μου φωτίζεται και στο μονοπάτι
 μπροστά μου τα εμπόδια εξαφανίζονται.

Πρόκειται για εμπόδια που εμείς οι ίδιοι
 τοποθετούμε εκεί, πρόκειται συνήθως για
 εμπόδια που δεν υπάρχουν παρά στο μυαλό
 μας, γιατί η ζωή έχει πολλά να σου προσφέρει
 στο ταξίδι της αρκεί να
 μείνεις στο φωτισμένο μονοπάτι που σου έχει
 ετοιμάσει, σύμφωνα με αυτά
 που της έχεις ζητήσει.

Πρέπει να ταξιδέψω κατά το πλάγισμα
 της βροχής, να ξεπεράσω τις δυσκολίες που
 θαμπώνουν τον ουρανό μου... σε σκοτεινές
 πλαγιές με κρυμμένους κινδύνους, με άτομα

που παραφυλάνε περιμένοντας τη στιγμή που
 θα κάνω το λάθος, για να πέσουν επάνω μου
 και σα θηρία να με κατασπαράξουν. Αφού
 δεν τους έχει απομείνει τίποτα πια που να αξίζει,
 έχουν απολέσει, κάθε φύλλο αγνότητας...
 και δεν φαίνεται να υπάρχει καμιά ελπίδα γι'
 αυτούς. Πρέπει όμως, να κρατήσω τη ζωή
 μου...

Η αξία του νικητή φαίνεται από την
 αξία του νικημένου. Όταν αυτό που έρχεται
 αντιμέτωπος είναι πολύ δυνατό, όταν για να
 το κερδίσεις χρειάζεται να υπερβείς τον εαυτό
 σου, τότε η νίκη σου έχει μεγαλύτερη σημασία.

Οι δυσκολίες που συναντάμε στο ταξίδι, που λέγεται ζωή, είναι πολλές και είναι μικρότερες ή μεγαλύτερες. Είναι αυτές οι δυσκολίες, που διαχωρίζουν την ήρα από το στάρι, αυτούς που πραγματικά αξίζουν και ανταμείβονται για τους κόπους τους, από αυτούς που δεν τα καταφέρνουν, επιλέγοντας την εύκολη λύση, η οποία μπορεί μεν να τους δώσει μια πρόσκαιρη χαρά και ικανοποίηση όμως σε βάθος χρόνου θα τιμωρηθούν, γιατί η Νέμεσις θα έρθει να αποδώσει δικαιοσύνη.

Η ανθρώπινη ψυχή έχει φτιαχτεί για όμορφα πράγματα και εμείς συνεχώς τη λερώνουμε και τη μικραίνουμε με τις πράξεις και τις σκέψεις μας αντί να την εξυψώνουμε τρέφοντάς την με τα πράγματα που έχουν αξία, όπως η τέχνη, όπως αυτό το τραγούδι...

Όμως εγώ συνεχίζω... 🎧

φυρίκια [μ.μ.]

Πίνω και πάλι στην υγεία της αιώνιας βλακείας, της πιο βαριάς κι αναπόφευκτης μνείας, ότι είμαι άνθρωπος, άρα κι απάνθρωπος. Ενίοτε ήρωας, και κάπου υπάνθρωπος. Κι ίσως εν τέλει ένας χαζός βατραχάνθρωπος, που ψάχνει στον βυθό για θησαυρό μεγάλο, ενώ η λήθη φωτεινό κάνει σινιάλο. Και κολυμπώ μ' άλλους εφτά χαζούς αντάμα, πέντε γυρεύουν για χρυσό και δύο για νάμα.

Είχαμε πει μία βραδιά στα σοβαρά κι αστεία προτού χαθούμε οριστικά μία μεγάλη να σκαρώσουμε ιστορία. Τα πιο καλά μας ρούχα να φορέσουμε, τάχα πως θέλουμε ν' αρέσουμε, κι έτσι, οξυδερκείς, νέοι κι ωραίοι, μυστήρια να δείχνουμε μοιραίοι. Και μία νύχτα απ' αυτές τις λερωμένες με διαφημίσεις για μπλέντερ και ματιές νυσταγμένες, τότε που ο κόσμος το παιχνίδι θεωρεί χαμένο, εμείς θα παίξουμε στον τζόγο ένα παλιό πεπρωμένο

πως τάχα οι άνθρωποι σκοτώνουν ανθρώπους γιατί να βγουν κερδισμένοι άλλους δε βρίσκουνε τρόπους.

Ήτανε σχέδιο λαμπρό και ευφυώς προσεγμένο, δεν το προδίδω εδώ, το 'χω γερά κλειδωμένο, ούτε που πια θυμάμαι πού, γέμισε το μυαλό μου μαύρα φύκια, και πλέω χρόνια τώρα μ' άλλους εφτά γελασμένους, που σπρώχνουν βράχους ψάχνοντας για χρυσά φιρίκια.

Αγαπημένοι μου φτωχοί της γης μωρόσοφοι, κάποτε λέγαμε πως ήμασταν φιλόσοφοι, και μα την αμαρτία μου σκέφτομαι πια να σας σκοτώσω, μήπως από χειρότερη ντροπή σας σώσω. Μη σας ψαρέψει κάποια μέρα ένας ανίδεος ψαράς και σας σερβίρει στα πιάτα μιας νέας γενιάς.

Κι όσο σιμιπτά από τη σάρκα σας μερίδιο, θα καταστρώσει -από τύχη- σχέδιο με το δικό μας ίδιο.

26-01-10

τελευταίο τρένο [θαλασσάκι]

Υπάρχουν κάποια τρένα που δεν τα προλαβαίνεις ποτέ. Με την ψυχή στο στόμα σκαρφαλώνεις στην πλατφόρμα μα τα πόδια σου σ' εγκαταλείπουν στο τέλος. Υπάρχει ένα τρένο που κάποτε φθάνει, βλέπει πως δεν είσαι εκεί κι αποφασίζει να περιμένει. Σε περιμένει υπομονετικά, μέχρι ν' αποφασίσεις ν' ανέβεις και να χαθείς μέσα του. Σε καταπίνει και δε μπορείς παρά να κρεμαστείς πάνω του. Να φύγεις μαζί του. Είναι το τελευταίο τρένο.

που δε μοιάζουν με τ' άλλα. Πολλές φορές δεν τα προλαβαίνεις, γι' αυτό και δεν τα ξεχωρίζεις με τα πρώτα ακούσματα.

Διαγράφονται αργά κι από μόνα τους, διαχωρίζονται απ' τα υπόλοιπα προτού το καταλάβεις κι αποφασίζουν να σε περιμένουν υπομονετικά. Τρυπώνοντας και κουρνιάζοντας κάτω απ' το δέρμα σου. Όπως το τελευταίο τρένο.

Κι ακούς τα λόγια - λόγια - πολύ πίσω κι αρκετά μακριά απ' τη φωνή του, διαπερνάς τη μελωδία, το αφτί παύει να εστιάζει χωριστά στο κάθε όργανο προτού φθάσει στο σύνολο. Και τότε κάτι παράξενο συμβαίνει. Έχεις να κάνεις μ' ένα άλλο, πρωτόγνωρο - πρωτάκουστο - τραγούδι. Που σε περιμένει υπομονετικά, σε καταπίνει, και δε μπορείς παρά ν' ανέβεις και να κρεμαστείς πάνω του. Να φύγεις μαζί του.

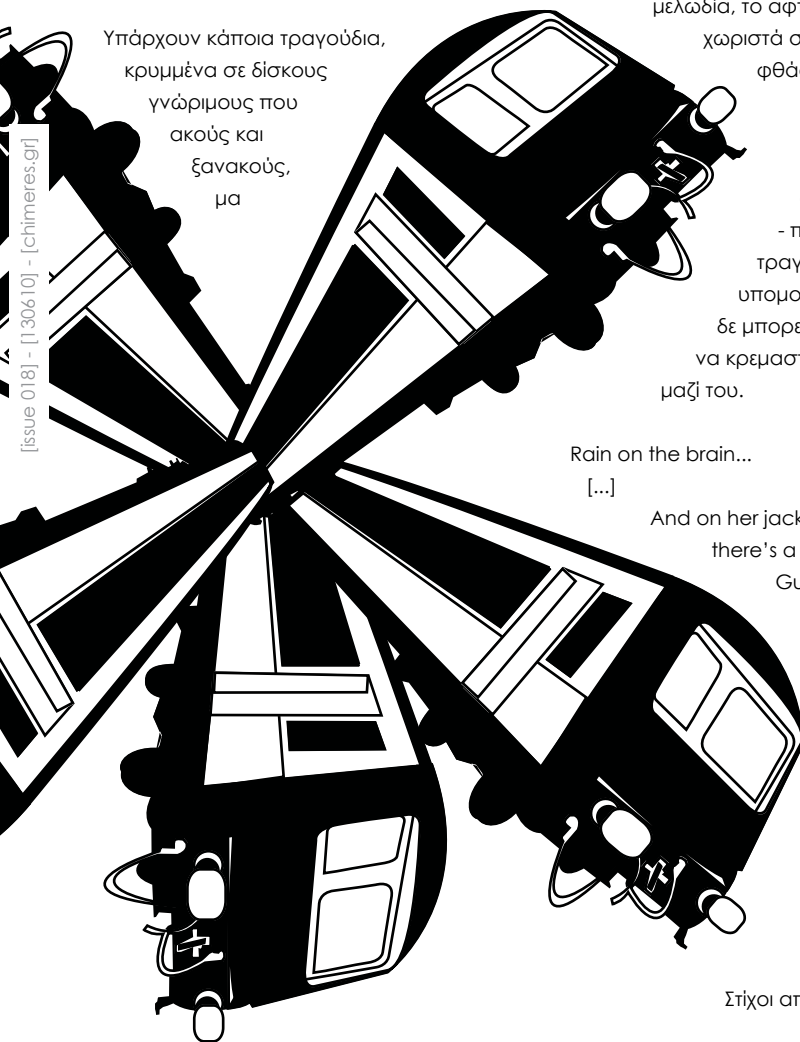
Rain on the brain...

[...]

And on her jacket

there's a picture of wild Che Guevara as he sits beneath the tree but that's not important but he looked a bit like me if you took all the little feelings in your heart and took all those little feelings all apart oh now what's the point in doing all of that?

Στίχοι από το Last Train των Travis

[issue 018] - [130610] - [chimeres.gr]

click me

chi me res gr

break your antenna

web radio
free broadcasting universe

[issue 018] - [130610] - [chimeres.gr]

we choose the moon

(απόσπασμα από τη συνέντευξη των **ινφο** στο ραδιόφωνο του chimeres.gr)

Πως ξεκίνησαν οι ινφο;

-Ξεκίνησαν από εμένα (Πέτρος Μαγγανάρης) και τον Γιώργο Παπουτσή. Ήμασταν φίλοι. Μέναμε πάρα πολύ κοντά. Τα πρώτα μουσικά γνωρίσματα ήταν κοινά. Ξεκινήσαμε μαζί να ακούμε μουσική, να φτιάχνουμε, να αγοράζουμε μηχανήματα. Μετά το πρώτο (ομώνυμο) άλμπουμ ο Γιώργος αποχώρησε. Στην πορεία άρχισα να δουλεύω με τον Παναγιώτη Λουκουμά, που είχε παίζει – γράφει τις κιθάρες. Μαζί μας είναι και η Δέσποινα Τερζίδου, που μπήκε στη μπάντα από το δεύτερο άλμπουμ. Μας ένωσαν πολύ οι *stereo nova*. Η *dance* μουσική τότε ήταν η *drum & base*. Ακούγαμε και άλλες μουσικές πέρα από την ηλεκτρονική μουσική. Μια δυνατή αναφορά μας είναι ο David Bowie. Τώρα με τον Παναγιώτη, μας συνδέουν ακόμα περισσότερα. Αν και δεν μεγαλώσαμε μαζί (είναι εννέα χρόνια μεγαλύτερος) είναι σαν να μεγαλώσαμε μαζί. Είμαστε πολύ δεμένοι σαν μπάντα. Αν και το παρελθόν μας διαφορετικό, ήταν πολύ κοντά τα ακούσματά μας.

Πως βλέπετε την πορεία του συγκροτήματος από άλμπουμ σε άλμπουμ, όσο αφορά τον στίχο, τον ρυθμό, τον ήχο. Παρατηρούμε ότι κάθε δύο χρόνια, στη μουσική σκηνή αλλάζουν τα trends, βρίσκουμε νέους ήχους. Εσείς αναζητάτε νέο ήχο με κάθε δουλειά; Απ' ό,τι βλέπω, δεν μένετε πιστοί σε μία φόρμα.

-Δεν αναζητούμε τη μόδα, δεν δουλεύουμε έτσι... Επηρεαζόμαστε από τα καινούργια πράγματα. Αλλά όταν μαζευόμαστε στο στούντιο, δεν υπάρχει κανένα πλάνο. Δηλαδή, ό,τι μας βγαίνει εκείνη τη στιγμή. Μπορεί να βγει οτιδήποτε. Μπορεί να μην πάσουμε καθόλου τα συνθεσάιζερ και να είμαστε με μια κιθάρα και μια φωνή... Σίγουρα υπάρχει πάντα κάτι το οποίο λες ότι είναι ίνφο. Αυτό το κάτι είναι αυτό που δεν μπορούμε να αποχωριστούμε ποτέ γιατί είναι ο εαυτός μας. Οτιδήποτε μουσική και να κάνουμε θα έχει ένα δικό

μας στοιχείο το οποίο το βγάζουμε αυθόρμητα. Είναι στην αύρα, στην ενέργεια του κομματιού, στην ατμόσφαιρα. Την ατμόσφαιρα που σου δίνουμε, όχι την ατμόσφαιρα σαν μουσική. Είσαι σ' ένα δωμάτιο, δεν ξέρεις που είσαι είναι όλα σκοτεινά αλλά μπορεί να μυρίσεις κάτι και να καταλαβαίνεις το που είσαι ή να παίρνεις μια ενέργεια από τον χώρο. Τα διαφορετικά του άλμπουμ είναι ότι έχει μπει πολύ στίχος, σε κάποιες φάσεις βγάλαμε και από δυο κομμάτια, τα αφήσαμε *instrumental*. Και ο στίχος είναι αρκετά πολλαπλασιασμένος.

“Δεν αναζητούμε τη μόδα, δεν δουλεύουμε έτσι...”

Πως έρχεται η έμπνευση; Ποια είναι η διαδικασία από τη σύνθεση στην ηχογράφηση;

-Η έμπνευση έρχεται σε ανύποπτο χρόνο, δηλαδή πολλές φορές σε φάσεις που κάνουμε πρόβες για ένα *live*, δημιουργείται ένα κομμάτι, το οποίο είναι μια ιδέα, τη βάζουμε στην άκρη και πάμε να την δουλέψουμε όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή. Αλλά και το άλμπουμ είναι μια τυχαία στιγμή. Όταν φτάσουμε σ' ένα σημείο που λέμε ότι έχουμε μαζέψει 14 ιδέες λέμε ότι θα καθίσουμε και θα τις αναπτύξουμε, θα κάνουμε ένα άλμπουμ. Πάντα το αφήνουμε και όταν αβίαστα έρθουν κάποιες ιδέες που θα μας αρέσουν σαν συνοχή και σαν μεμονωμένα κομμάτια, αποφασίζουμε και λέμε ότι τώρα ναι, σε 3-4-5 μήνες θα πρέπει να έχουμε αναπτύξει αυτές τις ιδέες, βάζουμε ένα *deadline* δηλαδή για να κάνουμε ένα ολοκληρωμένο άλμπουμ. Μετά από τις 14 ιδέες που σκεφτήκαμε σε ανύποπτο χρόνο και μας αρέσανε, τότε αρχίζουμε να σκεφτόμαστε το ύψος του άλμπουμ και λέμε τελικά το επόμενο άλμπουμ θα είναι έτσι τελικά; Το ύψος προκύπτει, τίποτα δεν γίνεται μ' ένα συγκεκριμένο σκοπό, ούτε βιαζόμαστε, ούτε αγχωνόμαστε.

Γιατί διαλέξατε το φεγγάρι; Υπήρχε και άλλη επιλογή;

-Υπάρχει μια αίσθηση ότι θέλουμε να φύγουμε στο φεγγάρι, είναι για εμάς κάτι πάρα πολύ

ωραίο. Η αίσθηση του διαστήματος, οτιδήποτε διαστημικό, μας αρέσει σαν λέξη. Ότι μας αρέσει είναι διαστημικό. Το ότι επιλέγουμε να είμαστε στο φεγγάρι είναι για να βλέπουμε τη γη από μακριά, είμαστε μακριά ίσως απ' όλα αυτά που μας πληγώνουν και η γη πλέον έτσι όπως έχει γίνει και έτσι όπως την έχουν φτιάξει, την έχουν κατακτήσει, δεν μας εκφράζει πια για πολλούς λόγους. Δεν σκεφτήκαμε συγκεκριμένα το φεγγάρι αλλά κάτι που το βλέπουμε και θα θέλαμε να πάμε εκεί πέρα. Δεν είχαμε να διαλέξουμε μεταξύ του Άρη ή κάποιου άλλου πλανήτη, απλά we choose the moon.

Ποιο δημιουργήμα αγάπης περισσότερο από όλα τα άλμπουμ;

-Το hidden track από το περιπλανέτα το οποίο δεν είχε τίτλο γιατί ήταν κρυφό αλλά λέγεται «απόψε». Είναι από τα κομμάτια που είμαι δεμένος συναισθηματικά για το πώς γράφτηκαν, την περίοδο αυτή της ζωής μου και είναι και από τα κομμάτια που και όταν τα παίζουμε live είναι πολύ χαλαρό και παρότι δεν σε προδιαθέτει να χορέψεις, πάντα είναι απίστευτο το τι νιώθουμε εμείς και αυτό σημαίνει και το πώς νιώθει ο κόσμος, γιατί είναι ένα πάρε-δώσε το live. Το καταλαβαίνω, σε τρυπάει αυτό το κομμάτι.

Θα θέλατε να συνθέσετε κάποιο soundtrack αν σας πρότειναν, κι αν ναι σε τι είδους ταινία θα ταιρίαζε το ύφος σας;

-Το έχουμε κάνει ήδη, προέκυψε μετά το άλμπουμ we choose the moon, είναι για ντοκιμαντέρ το οποίο είχε πρεμιέρα στο φεστιβάλ ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Η λίστα της σιωπής, του Νίκου Βεζυριάνη, είναι ένα ντοκιμαντέρ για την τελευταία δικτατορία της Αργεντινής όπου υπήρχαν 30.000 αγνοούμενοι και μέσα σε αυτούς ήταν 29 ή 30 Έλληνες με τους οποίους δεν ασχολήθηκε ποτέ κανείς, ενώ όλες οι άλλες ευρωπαϊκές χώρες ασχολήθηκαν με τους αντίστοιχους αγνοούμενούς τους. Στην Ελλάδα δεν έγινε τίποτα, οπότε αποφάσισε αυτός ο σκηνοθέτης να πάει εκεί και να κάνει ένα ντοκιμαντέρ μπας και ξυπνήσει η ελληνική κυβέρνηση και ξεκινήσει να κινητοποιεί

στο συγκεκριμένο θέμα. Πάνε κάπου 40 χρόνια σχεδόν τώρα. Όχι τόσο το θέμα όσο οι εικόνες του ντοκιμαντέρ ήταν αρκετά καλή πηγή έμπνευσης για εμάς, μας βγήκε άμεσα, από την στιγμή που είδαμε τις εικόνες πήγαμε κατευθείαν σπίτι να αρχίσουμε να δουλεύουμε. Το soundtrack είναι χωρίς στίχους και υπάρχει η σκέψη να χρησιμοποιήσουμε το υλικό για επόμενο άλμπουμ, ήδη παίζουμε ένα κομμάτι στα live.

Από τις ταινίες που έχεις δει, ποιο soundtrack θα ήθελες να είχατε συνθέσει;

-Μια από τις αγαπημένες μου ταινίες, που δεν ξέρω αν έχει επίσημο soundtrack είναι το far away so close, Win Wenders, οι U2 είχαν κάποια κομμάτια, ο Nick Cave, ο Lou Rid.

Προτεινόμενη playlist από τους **info**

I'm gonna get you – Nina Kraviz

Εξώστης – Έλικα

Soldier of love – Sade

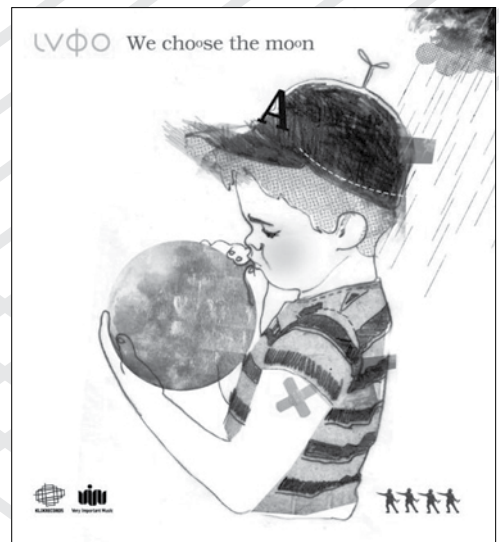
Heroes – David Bowie

The sky was pink(remix James Holden) - Nathan Fake

Precious soul – James

τους **info** θα τους βρείτε στο:

<http://www.myspace.com/infoproject>

ένα κράξιμο στη "μουσική show business" με αφορμή τα 15 χρόνια απ' τον θάνατο του Rory Gallagher

[μάνος τζαβολάκης]

Πάνω στη λεπτή διαχωριστική γραμμή που υπάρχει ανάμεσα στο rhythm 'n blues και το hard rock, ακροβατούσε εδώ και τριάντα-δύο ολόκληρα χρόνια, έχοντας για αντίβαρα την Stratocaster του απ' την μια κι ένα μπουκάλι μπέρμπον από την άλλη. Τούτη η εύθραυστη και επικίνδυνη ισορροπία χάθηκε ξαφνικά ένα βραδάκι του Ιουνίου, φέρνοντας τούμπα τα πράγματα, τόσο, που να είναι ανεπανόρθωτα. Ο Rory Gallagher

άφησε την τελευταία του πνοή τρεις μέρες αφότου σηκώθηκε από το ψυχρό χειρουργικό τραπέζι. Η αλλαγή συκωτιού υπήρξε αποτυχημένη. Ο απλός δικός μας, "γήινος" Ροκάκος είχε μια για πάντα τραβήξει το βύσμα απ' τον ενισχυτή.*

Η μουσική λοιπόν εξελισσόταν αλλά

δυστυχώς ο Rory δεν μπόρεσε να εξελιχθεί μαζί της. Κι αυτό δεν του το συγχώρεσε κανένας διευθυντής πολυεθνικής. Μόλις λοιπόν είχε ακουστεί μια πένθιμη είδηση στο χρηματιστήριο της show business, είχε αποβιώσει ο Rory Gallagher (Ποιος? Αυτός ο αιρετικός Ιρλανδός?) Ναι ναι, αυτός ο αλκοολικός που ενέπνεε τους χορτοφάγους και οικολόγους όταν άκουγαν το "Moonchild" το "Tattoo lady" και το "Shadow play". Αυτός που με κάθε εμφάνισή του έκανε τους ruistes ακολούθους του να γίνονται όλο και πιο φανατικοί μαζί του. Ο θάνατός του

ως είδηση, κυκλοφόρησε άδοξα λες και ήταν κανένας μουτζουξής από τη χρεοκοπημένη Νεράιδα ή τη Φαντασία. Στο ίδιο μήκος κύματος, τα "Ποπ τοπ" και "Ξύλο χάμερ", σαν έγκριτα περιοδικά, ακόμη και η σεξουαλική εκφωνήτρια του MTV, ψιθυριστά ψυχρά και με "English fact" το ανακοίνωσε λες και ήταν

όλοι συνεννοημένοι, "θάψτε τον Rory πριν μας θάψει". Σίγουρα, το είχαν συμφωνήσει!

Είναι αλήθεια, ότι οι μπλουζιές του Rory, είχαν συνδεθεί με τον ιδεαλισμό και τις καμπάνες παντελόνια των 70's και ενochλούσαν. Αλλά το budget πωλήσεων της μουσικής επανάστασης από ριζοσπαστικές εταιρίες, όπως η Virgin, η Sony, η Warner κ.α., δεν προέβλεπαν ζημιάρικα μνημόσυνα για τον Gallagher ούτως ώστε να επηρεαστούν οι πωλήσεις αρνητικά, αν και στην περίπτωση Jackson είδαμε εντελώς το αντίθετο! Δεν θέλει και πολύ να επηρεαστούν τα "slackia" από το remake του Moonchild και να το δεις στα charts (στο νούμερο 15 ας πούμε κι εξαιτίας του μακαρίτη, να πέσει η Bjork). Όχι όχι, αποφασίστηκε ότι τα μνημόσυνα του Rory είναι άκρως δέjà vu.

Οι σέρφερες των πόλεων θα μελαγχολήσουν καταναλώνοντας λιγότερη Absolut, θα φορέσουν μαύρα t-shirt "Rory is Alive"

και δε θα πουληθούν τα σταμπωτά μπλουζάκια "Nirvana Cobain" και γενικά κάθε τι που θυμίζει την αποχώρηση του Rory, θα κάνει όλους τους mainstream υποκριτές να μελαγχολήσουν, να αφηγήσουν τα κοπάδια και τις αγέλες που μαζεύονται στις "Lolaraλουζες", στα "Glastonbury", στα "Reading" και αλλού... Εδώ έχουμε να μοστράρουμε "Pearl Jam", μόδες "Suede" και "Greenday". Θέλουμε ο αφύσπιπαιρικός που γουστάρει να κατεβάζει βιτρίνες και να λερώνει με σπρέι τοίχους, να μην έχει να διαλέξει ανάμεσα σε Rory Gallagher και δημιουργίες grunge. Να πέσει γοητευμένος στα Alternative, να αγνοήσει τον Gallagher και να φάει την παραμύθα του "ελληνοπάνκ" με κοτσίδα! Αν είναι δυνατόν, μέσα σε τόσο υπερβολικές δόσεις MTV και ενώ οι ραδιοσταθμοί ουρλιάζουν για τους "Offspring" και τους "Greenday", μέσα σ' έναν τόσο προχωρημένο κόσμο, κάποιοι ρομαντικός να μιλήσει για το "Bluerprint" άλμπουμ του Rory που βγήκε το 1973 ή το "Tattoo lady" που κυκλοφόρησε το 1974, πράγματι ντεμοντέ για τους καινούριους αγρίους. Διότι, οι αργές κιθάρες και το μοτίβο μπλουζ θα τους ξένιζε ενστικτωδώς, αφού όλοι οι νεοαγριοί επιδιώκουν απλώς να ενημερώνονται για τα πιο φρέσκα συγκροτήματα και τις αισθητικές που επιβάλλονται για μόδες (όπως Αμερική!).

Όχι, ο Gallagher δεν προσφέρεται για πάρτι και για νοσταλγούς του αμερικανικού ονείρου πλέον, ούτε μπορεί ο αδιάφορος 20άρης που τρέφεται με αθλητικές ειδήσεις και τυλίγεται με ποδοσφαιρικές εφημερίδες να πάσει τον σφυγμό του "Live in Europe" του 1973 και τον παλμό του "Irish Tour" του 1974. Κομμάτια σαν το "too much alcohol" και το "Million miles away", τρακάρουν πάνω στο πρωινόμεσημεριάτικο τηλεσκοπιδαριό και γενικά σ' όλους τους τηλε-τζάνκηδες που νομίζουν ότι οι μπλουζιές του Rory σεβρίζονται με drugs & alcohol ενώ είναι πολύ βαριά για την σαλονοτραπεζαρία τους. Με το τηλεκοντρόλ στα χέρια του πατέρα – αφέντη, που και μόνο στην ιδέα του Rory να παίζει το "Tattoo lady", φωνάζει HELP ME! Υμνολόγια για τον θάνατό

του δεν ακούστηκαν ποτέ και δεν καταλαβαίνω πως γίνεται ο άνθρωπος που έπαιζε με την ίδια ξεφτισμένη Stratocaster για 35 χρόνια, να ξεχαστεί μέσα σε κάποια καλοκαιριάτικα απομνησήμερα, ενώ για κάτι Sid Vicious να έχουν γίνει μεγαλειώδη μνημόσυνα και λατρευτικά αφιερώματα.

Έλεος! Αλλά αυτοί είμαστε γενικά! Και ειδικά σε αυτή τη χώρα! Δεν έχουμε μάθει να σεβόμαστε ούτε και να εκτιμάμε αξίες... πόσο μάλλον αξίες σαν του Rory και στα όσα άφησε πίσω του! Εδώ μιλάμε για 16 Albums που άλλαξαν την ιστορία της μουσικής! Και όμως σιωπή και δήθεν μετριοφροσύνη? Αν είναι δυνατόν! Από ποιον? Από τις εταιρίες? Γιατί? Επειδή ο Rory έζησε την άγρια πλευρά του alcohol και δεν ήταν junkie της πρέζας? Γιατί? Επειδή δεν ήταν αμερικανική ξεπατικωσούρα, χαμένος στους προβολείς? Ποιοι θέλουν να ξεχαστεί ένας τέτοιος απίστευτος καλλιτέχνης και πάνω απ' όλα άνθρωπος, που είχε μάθει "στα φώτα, σκιά να γίνεται"? Γιατί δεν τονίστηκε ποτέ η πρέπουσα νοσταλγία? Γιατί δεν του έγιναν ποτέ χλιδάτα και μνηπάδικα σε στυλ Cobain αφιερώματα και μνημόσυνα? Ποιοι φοβούνται την ανακύκλωση του Gallagher στα 00's? Η απάντηση βρίσκεται στους παράγοντες, τους παραγωγούς και στην απατηλή γκλαμουριά της διεθνοποιημένης μουσικής, που έχουν οικοδομήσει την κουλτούρα του gossip και των αμφιλεγόμενων «αισθητικών» επιλογών. Δημιουργούν ένα «επίπεδο» κοινό, χωρίς βάθος, που δεν θέλει να προβληματίζεται από τον ήχο και τους στίχους.

Αλλά δυστυχώς εδώ δεν είναι κανένα Μισισιπή, Αρκάνσας ή Τεννεσί, για να 'χουμε πέραση οι μπλουζιές του Rory, έστω και μετά θάνατον. Κι όλα αυτά, γιατί δε μπήκε σε ποπ βιτρίνα, για να τον κάνουν οι ατζέντηδες top ten! Έμεινε σταθερός κι ακλόνητος με λίγους κι ώριμους fanatics, χωρίς να αφήσει πίσω του κομμάτια που καταναλώνονται εύπεπτα... 🍷

(*Ευχαριστώ τον Χρήστο Κισατζεκιάν για τη βοήθεια του στο εισαγωγικό σημείωμα...)

μπαλάντα της απουσίας [σάντου βόσσου]

Λυτρωτικός εναγκαλισμός του σπείρου
αιχμαλωτίζει τη ψυχή στην αιωνιότητα
κραυγές ηδονικού ψιθύρου
παρασύρουν σε βάθη αλησμόνητα

Όνειρικές οι συναντήσεις του αέναου
κυφορούν στιγμές του αθέατου
καθώς το παλλόμενο σφρίγος της νιότης
αργοσβήνει στις εκβολές μιας ανεξήγητης
ώσης
.....αγάπης ενιαυτού.

Τα βλέμματα αρμενίζουν σε ανεξερεύνητους ήχους
μιας ανακάλυψης ή ενδύονται πτυχές μιας ατέρμονης
περιπλάνησης σε σώματα που ενώνονται με όραμα,
το απροσπέλαστο ρέμβος της ηδονής καθώς
ασθμαίνοντας ακροβατούν οι δήμιοι της αναμονής.

Ώσπου έξαφνα ο χρόνος διαρρέει
και ο στοχασμός στο ναρκισσισμό του «πρέπει»
καταρρέει άηχες οι κραυγές του «για πάντα»
ξίψυχούν στο απόλυτο ΕΝΑ
εκεί που κηδεύονται οι αναμνήσεις
του «μαζί» και του «με εσένα».

η άνοιξη του ελληνικού κινηματογράφου και άλλα οξύμωρα σχήματα [kiouy]

Είναι διαδεδομένο εδώ και κάτι χρόνια, η κατοχυρωμένη δημοσιογραφία να κατασκευάζει ανεύθυνα σχήματα-πυροτεχνήματα. Άλλο ένα είναι και αυτό περί άνοιξης, άνθισης και λοιπών μεταφυσικών κολακευμάτων του ελληνικού κινηματογράφου. Όχι δε θέλω να μειώσω με αυτές τις θέσεις τις αριστουργηματικές ελληνικές ταινίες που είδαμε αυτή την περίοδο. Όμως τόσο ο Λάνθιμος, ο Τσίτσος, ο Κούτρας, αλλά και οι υπόλοιποι αξιοποίησαν (μόνο) τα δικά τους ταλέντα και τις προσωπικές τους ικανότητες για να ποιήσουν τις δημιουργίες τους. Και αν η παραγωγή των συγκεκριμένων ταινιών υλοποιήθηκε τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή, αυτό είναι περισσότερο τυχαιοκρατικό παρά στηριζόμενο σε κάποιους απτούς αιποκρατικούς παράγοντες.

Πρωτίστως πρέπει να αντιληφθούμε πως η Τέχνη δεν έχει εθνική ταυτότητα. Η Τέχνη είναι πανανθρώπινη, απευθύνεται καθολικά, ανεξαρτήτως των δημογραφικών χαρακτηριστικών του εκάστοτε κοινού. Και αν κάποιος επιθυμούσε μια εθνικότερη κατάσταση της Τέχνης ανάλογη του γλωσσικού αλφαβήτου, τότε θα ήταν χρήσιμη η παρακάτω διαπίστωση: «Η Τέχνη γεννάται απ' την ανεξέλεγκτη ορμή και ώθηση μιας μύχιας ανησυχίας, ενός ή περισσότερων ατόμων, που πασχίζει να βρει έκφραση σε κάποιο απτό καλλιτεχνικό πεδίο έκφρασης. Όμως αυτές οι ώθησεις, οι ανησυχίες και τα ερεθίσματα, που βρίσκονται στη βάση της πυραμίδας της καλλιτεχνικής δημιουργίας, είναι άυλα, και ως τέτοια, άυλα δηλαδή στοιχεία, είναι ανεξάρτητα του γλωσσολογικού φορμαλισμού του εκάστοτε έθνους.» Ασφαλώς, το πρωτόλειο υλικό που μορφώνει τον αόρατο έσω κόσμο μας, και προφανώς και του καλλιτέχνη, είναι η πραγματικότητα που τον περιβάλλει. Η πραγματικότητα, όπως την αντιλαμβάνεται το εξωτερικό μάτι, είναι το πρωτογενές υλικό, βάση του οποίου το εσωτερικό μάτι απεικονίζει τον νέο υποκειμενικό του κόσμο. Και μόνο αν δεχτούμε κάπως αυθαίρετα και απλουστευτικά να τεμαχίσουμε την πραγματικότητα σε εθνικά γεωγραφικά χωράφια, μπορούμε να επιδώσουμε κάποιον εθνικό χαρακτήρα στην Τέχνη.

Η ταινία όμως εκτός από Τέχνη, είναι και οικονομικό προϊόν. Και μάλλον το ακριβότερο καλλιτεχνικό προϊόν. Άλλωστε αυτή η ακρίβεια έχρησε τον κινηματογράφο, όχι από επιλογή αλλά από ανάγκη, ως τη

μαζικότερη λαϊκή τέχνη. Ο οικονομικός χαρακτήρας του, διαφαίνεται τόσο στη διαδικασία παραγωγής του, όσο και σε αυτή της διανομής του. Ωστόσο στα πλαίσια του κειμένου θα αναφερθούμε στη διαδικασία της παραγωγής. Μια ταινία για να παραχθεί χρειάζεται οικονομικά κεφάλαια. Τα οποία διατίθενται είτε από κάποιον ιδιώτη, είτε από την Πολιτεία. Η οικονομική χρηματοδότηση από τους ιδιώτες είναι ένα γενικόλογο κεφάλαιο, που δεν έχει κάποιο νόημα να το συζητήσουμε την παρούσα στιγμή. Ασφαλώς και εξαρτάται από την κινηματογραφική παιδεία του εκάστοτε ιδιώτη, αλλά και κυρίως από τα επενδυτικά κίνητρα που παρουσιάζει η χρηματοδότηση μιας συγκεκριμένης ταινίας. Τα επενδυτικά κίνητρα καθορίζονται από την προδιαγραφόμενη εμπορική επιτυχία της ταινίας, η οποία με τη σειρά της καθορίζεται από τις κινηματογραφικές προτιμήσεις, δηλαδή την παιδεία και την κουλτούρα, του κοινού. Αλλά ως επιστρέψουμε στα κεφάλαια που αντλούνται από την Πολιτεία, τα οποία αποτελούν (θεωρητικά) ένα μεγάλο ποσοστό της χρηματοδότησης. Η διάθεση των κεφαλαίων απ' την Πολιτεία, ως προς τον τρόπο αλλά και την ποσότητα, ρυθμίζεται απ' τη συγκεκριμένη (κινηματογραφική) νομοθεσία του εκάστοτε έθνους. Αν ανατρέξουμε στα σχετικά νομοπλαίσια της Ελλάδος είναι εύκολο να αντιληφθούμε τον ελαττωματικό τρόπο με τον οποίο θεωρητικά υποβοηθάται η παραγωγή μιας ταινίας. Αλλά και να διαπιστώσουμε το ανεφάρμοστο του νόμου. Το 80% των κρατικών κονδυλίων καταλήγουν σε λοιπές διαδικασίες διαχείρισης, διάθεσης, προβολής κλπ, και μόνο το 20%, χονδρικά υπολογισμένα, καταλήγει στην παραγωγή της καλλιτεχνικής ταινίας. Ένας καλλιτέχνης βάσει της εθνικότητας του, ή καλύτερα της χώρας στην οποία δραστηριοποιείται, είναι αναγκασμένος να λειτουργήσει – ή καλύτερα να υφίσταται - εντός των εθνικών του νομοπλαισίων. Και να λοιπόν πως υφίσταται ο ελληνικός κινηματογράφος! Όχι ως προς την Τέχνη, η οποία όπως είπαμε είναι πανανθρώπινη, παγκόσμια και πανσυμπαντική, αλλά ως προς την υλοποίηση και την παραγωγή, η οποία δεν είναι καλλιτεχνική διαδικασία. Αλλά επιχειρηματική! Και να ο λόγος που οι ελληνικές ταινίες είναι φτωχές. Όχι ως προς τη σύλληψη και την Τέχνη τους, αλλά ως προς την παραγωγή τους.

Έτσι η ορθολογικά δίκαιη ύπαρξη των «πολιτικά» δραστήριων «κινηματογραφιστών στην Ομίχλη», μόνο άνοιξη του ελληνικού κινηματογράφου δε σημαίνει. Για αυτούς που τους αρέσουν τα οξύμωρα σχήματα, σημαίνει βαρυχειμωνιά. Καθώς αυτή η ύπαρξη, υποκαταστάτρια των συνδικαλιστικών οργάνων, υποκινείται απ' την καταναγκαστικότητα του σχηματισμού μιας συλλογικότητας που θα έρθει σε μετωπική σύγκρουση με τα μηχανιστικά γρανάζια, τη νομοθετική μεμβράνη και το εξουσιοδοτημένο σύμπλεγμα που συγκροτούν αυτό που λέμε ελληνικός κινηματογράφος! Και όχι την Τέχνη.

Επιτρέψτε μου να πω, πως, με τη μη ανάλογη κινητοποίηση του κινηματογραφικού κοινού, και την έλλειψη της στοιχειώδους κινηματογραφικής παιδείας, αργά να ξημερώσει... Γιατί αν η Πολιτεία δε θέλει να χρηματοδοτήσει, ο επόμενος άμεσος χρηματοδότης είμαστε εμείς και οι προτιμήσεις μας! 🍷

book-crossing [δάφνη]

Σε λίγο καιρό συμπληρώνω πέντε χρόνια ως μέλος του Bookcrossing. Στις 8 Μαΐου 2005, διάβασα ένα άρθρο στο Ε της Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας σχετικά με το πώς αφήνει κανείς βιβλία σε δημόσιους χώρους για να αναζητήσουν νέους αναγνώστες. Ενθουσιάστηκα κι έγινα αμέσως μέλος. Fast forward πέντε χρόνια μετά, και η ασχολία αυτή μου έχει δώσει πολλά. Δεν είναι απλά ένα hobby, είναι μια παρέα, διασκέδαση, τρόπος ζωής γεμάτος γενναιοδωρία.

Αγαπώ πολύ τα βιβλία, αλλά δεν θέλω να τα κρατήσω όλα. Αυτά που δεν μου άρεσαν, που βρέθηκαν στα χέρια μου χωρίς να το επιδιώξω, που δεν χρειάζομαι πια, μπορεί σε κάποιον να αρέσουν και να φανούν χρήσιμα. Θα αφήσω την τύχη να αποφασίσει και θα τα απελευθερώσω για να βρουν νέους αναγνώστες, να μη μένουν σκοπισμένα στο ράφι μου.

Στην αρχή δεν ήθελα να αποχωριστώ τα βιβλία μου. Ένωθα μεγάλο άγχος όταν έκανα απελευθερώσεις, να μη με δει κανείς, να φύγω γρήγορα μήπως μου φωνάξουν ότι ξέχασα το βιβλίο και να πρέπει να δικαιολογηθώ. Με τον καιρό αυτή η αίσθηση έφυγε και γρήγορα ένιωσα πολύ άνετα. Με βοήθησε και η κοινότητα των Ελλήνων Bookcrossers. Γιατί το Bookcrossing δεν είναι μόνο τα βιβλία, αλλά κυρίως οι άνθρωποι. Οι άνθρωποι που τα διαβάζουν, που συζητούν γι' αυτά (και όχι μόνο) που τα προωθούν, που τα απελευθερώνουν για να κάνουν όλο τον κόσμο μια βιβλιοθήκη - όπως μας προτρέπει το site. Πέρα από τις απελευθερώσεις βιβλίων και τη χαρά να βλέπω τα βιβλία μου να βρίσκουν νέους αναγνώστες, το Bookcrossing μου προσέφερε φίλους, γνωριμία με συγγραφείς και βιβλία που μπορεί να μην είχα ανακαλύψει μόνη μου, μου έδωσε την

ευκαιρία να συμμετάσχω σε πολλές διαφορετικές δραστηριότητες και να ανοίξω τους οριζώντες μου.

Το site το ίδιο ξεκίνησε το 2001 στις Ηνωμένες Πολιτείες και γρήγορα εξαπλώθηκε σε πολλές χώρες. Σήμερα, πάνω από 800.000 μέλη έχουν καταχωρήσει πάνω από 6.000.000 βιβλία. Στην Ελλάδα η μεγάλη αύξηση ήρθε το 2005, με πολλά νέα μέλη και μια έκρηξη δραστηριότητας στην Ελληνική κοινότητα. Σήμερα υπάρχουν πάνω από 5.000 μέλη στην

Ελλάδα, έχουν δικό τους Ελληνόφωνο φόρουμ στο site, οργανώνουν μηνιαίες συναντήσεις σε αρκετές πόλεις

και ετήσια συνέδρια κατά τα οποία έχουν την ευκαιρία να συναντηθούν και να γνωριστούν μεταξύ τους, απελευθερώνουν βιβλία και κάνουν πολλές και ποικίλες δράσεις ανά την Ελλάδα.

Είναι μια χαρούμενη και ενδιαφέρουσα παρέα, στην οποία χαιρόμαι να ανήκω. Αν αγαπάτε το βιβλίο και θέλετε να το μοιράζεστε, σας προτείνω να την ανακαλύψετε κι εσείς! 📖

Με αφορμή το 5ο συνέδριο BookCrossing, Θεσσαλονίκη 21-24 Μαΐου
<http://www.bookcrossing.com>
<http://www.bookcrossers.gr>

αντίλογος [eбал]

Η αθωότητα των αναμνήσεων.

Στις μέρες μας, οι κινούμενες εικόνες μπερδεύονται με τους ήχους τοπίων και διαλόγων, με αποτέλεσμα οι ταινίες (μικρού ή μεγάλου μεγέθους), να έχουν γεμίσει τις ζωές μας.

Κι όπως θα θυμάστε, λίγα χρόνια πιο πριν, η παραγωγή ταινιών, όπως για παράδειγμα το οικογενειακό βίντεο, ήταν υπόθεση πολύ λίγων (ακριβό σπορ). Αλλά παρόλα αυτά, με την πάροδο των ετών και την ανάπτυξη της τεχνολογίας, όλο και περισσότερες οικογένειες έχουν τις δικές τους οικογενειακές συλλογές.

Με την επέλαση μάλιστα, της ψηφιακής τεχνολογίας, τα πράγματα έγιναν πολύ καλύτερα, ευκολότερα και αρκετά φθηνότερα. Στις μέρες μας, ακόμα και η φθηνότερη φωτογραφική μηχανή έχει τη δυνατότητα λήψης ενός short video.

Παρόλα αυτά, οι ερασιπένες φωτογράφοι που κρύβουμε μέσα μας, αναζητούν τον παράδεισο, μέσα από την αναζήτηση της τέλειας φωτογραφίας. Κι επειδή, δεν είμαι σπαδός της φωτογραφίας, δεν κατανοώ γιατί όλο και περισσότεροι, αγοράζουν καλύτερες κι ακριβότερες φωτογραφικές μηχανές. Πεντακόσια ή χίλια ευρώ για να αγοράσεις μία καλή φωτογραφική μηχανή κι ίσως, κάνα δυο extra φακούς; Μα για να βγάλεις φωτογραφίες; Στις μέρες μας;

Η απορία μου λύθηκε, πριν από μερικές μέρες και μάλιστα την πιο αναπάντεχη στιγμή, την ώρα δηλαδή, που τακτοποιούσα το γραφείο μου. Εκεί λοιπόν που ανακάτευα τα πράγματα μου στα συρτάρια, είδα έναν φάκελο με φωτογραφίες από τα σχολικά μου χρόνια. Σκέφτηκα λοιπόν να ριξώ μια πολύ γρήγορη ματιά.

Μερικές ώρες αργότερα διαπίστωσα ότι ο χρόνος που είχα στη διάθεσή μου είχε διαφύγει ως μέγας δραπέτης. Χωρίς να το αντιληφθώ, είχε μεταμορφωθεί σε μια χρονική δίνη, η οποία με έλκυε αδιάστατα στο απύθμενο κέντρο της. Για να παρακολουθήσεις μία ταινία, πρέπει να δώσεις τη μέγιστη προσοχή σου, ώστε

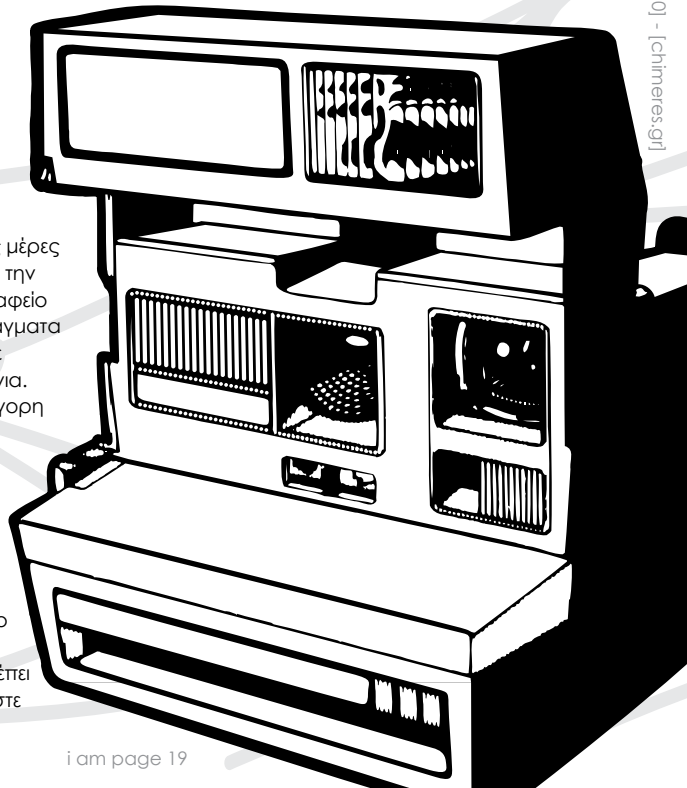
να παρατηρήσεις τις εικόνες, σε συνάρτηση των ηχητικών ακουσμάτων, προσδοκώντας, στο να κατανοήσεις πλήρως αυτό που βλέπεις.

Μα όταν βλέπεις μία εικόνα και δέχεσαι μονάχα ένα οπτικό ερέθισμα, οι νευρώνες του εγκεφάλου σου προσπαθούν να καλύψουν τα κενά. Κι έτσι, πλημμυρίζουμε από αναμνήσεις, μνήμες του παρελθόντος και αισθήματα που ξυπνούν σε κάθε εικόνα. Γεγονότα που έχουν συμβεί και ασταμάτητες αλληλουχίες, που καταπίνουν την αίσθηση του χρόνου.

Σας προτείνω, να πραγματοποιήσετε κι εσείς το ίδιο πείραμα με μένα. Ο Einstein είχε τελικά δίκιο με τη θεωρία της σχετικότητας;

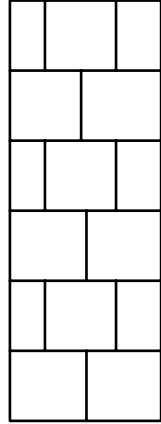
Ξεθάψτε τις παλιές σας φωτογραφίες κι αφήστε τον εαυτό σας να περιπλανηθεί στην αθωότητα των αναμνήσεών σας. Στις αναμνήσεις μίας παλιάς εποχής, ίσως καλύτερης, πιο ελεύθερης, πιο ανέμελης ή ποιο αθώας. Κοιτάξτε στο παρελθόν με νοσταλγία κι όχι με λύπη. Κι ίσως, να δείτε τελικά, ότι ο χρόνος είναι απλά μια έννοια και τίποτε άλλο.

Κοίτα όμως την ώρα, πρέπει να φύγω! 🕒

arrangement

[issue 018] - [130610] - [chimeres.gr]

<http://chimeres.gr/hidden/carousel>

αφιέρωμα στις ταινίες γοθικού τρόμου μέρος 2ο [barfomet]

Στο δεύτερο μέρος αυτού του αφιερώματος, θα περάσουμε να δούμε δύο καλλιτέχνες που άφησαν το σημάδι τους στον χώρο του γοθικού κινηματογράφου και όχι μόνο. Ο λόγος φυσικά γίνεται, για τον ηθοποιό Vincent Price και τον σκηνοθέτη Roger Corman. Η πρώτη μεταφορά του Poe στη μεγάλη οθόνη από τον σκηνοθέτη Roger Corman με πρωταγωνιστή τον Price έγινε το 1960. Ο Price, είναι η αλήθεια ότι, μπήκε σχετικά αργά στις ταινίες τρόμου, έχοντας ωστόσο πίσω του μια μεγάλη καριέρα στο σανίδι αλλά και στο mainstream Hollywood (υπέγραψε με την Universal πρώτη φορά το 1938). Αρχικά τον προσλάμβαναν ως ρομαντικό χαρακτήρα αλλά, το πρόβλημα με τον Price ήταν ότι, λόγω της «αριστοκρατικής» του προφοράς (την οποία πολλοί περνούσαν για Αγγλική) θεωρήθηκε πολύ σοφιστικέ για το κοινό με αποτέλεσμα να χάσει πολλούς ρόλους.

Όταν λοιπόν ο Corman έψαχνε τον σταρ του για την προβεβλημένη μεταφορά της "Πτώσης του Οίκου των Άσερ" (που πήρε τον τίτλο "Ο Πύργος των Καταραμένων"), ο Price ήταν η προφανής επιλογή. Προφανής μιν, όχι όμως φτηνή. Γεγονός που σε συνδυασμό με το ότι η ταινία εγκατέλειπε το μοντέλο της ταινίας με τέρατα που με τόση επιτυχία ακολουθούσε μέχρι τότε ο εν λόγω σκηνοθέτης, καθ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '50, ήταν κάτι παραπάνω από αρκετό για να ανησυχήσει τους παραγωγούς της AIP (American International Pictures). Έδωσαν ωστόσο το πράσινο φως για να ξεκινήσουν τα γυρίσματα, χάρη στο ρεκόρ κερδοφόρων ταινιών που είχε κάνει ο σκηνοθέτης. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Corman έδωσε στην αυτοβιογραφία του τον τίτλο How I Made a Hundred Movies in Hollywood and Never Lost a Dime, δηλαδή «Πως γύρισα 100 ταινίες χωρίς να χάσω ούτε μία δεκάρα». Μάλιστα ο συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας Stephen King, συνήθιζε να παρομοιάζει την πρόοδο που έκανε ο Corman, περνώντας από τις «φτηνές και χαρωπές» ταινίες exploitation της δεκαετίας του '50 στο χολιγουντιανό Gothic, με τη μεταμόρφωση της κάμιας σε πεταλούδα...

Σύμφωνα με την παράδοση του Hollywood, η AIP

βλέποντας ότι όλη η υπόθεση ήταν επικερδής, ενθάρρυνε τον Corman να εκμεταλλευτεί την επιτυχημένη συνταγή όσο περισσότερο γινόταν. Όντως, στα τέσσερα χρόνια που ακολούθησαν, ο δημιουργός παρέδωσε άλλες επτά ταινίες του λεγόμενου «κύκλου του Poe». Μαζί με τον Vincent Price, ο Corman προσέλαβε και άλλους ταλαντούχους επαγγελματίες που με τη σειρά τους, έχτισαν τη δική τους καριέρα. Επί παραδείγματι, να αναφέρουμε μεταξύ των άλλων τους: Jack Nicholson που ξεκίνησε παίζοντας ρομαντικούς πρωταγωνιστές απέναντι στους κακούς αντιήρωες Price και Boris Karloff, τον σκηνοθέτη Francis Ford Coppola ο οποίος ήταν βοηθός σκηνοθέτη του Corman και αργότερα δήλωσε σχετικά ότι για εκείνον ήταν «μια υπέροχη ευκαιρία», αλλά και τον τότε ακόμα φωτογράφο Nicolas Roeg που έδωσε στη "The Masque of the Red Death - Η Μάσκα του Κόκκινου Θανάτου" του 1964, τον σκοτεινό σχεδόν ψυχεδελικό παλμό της, πριν καθίσει και ο ίδιος αργότερα, στην καρέκλα του σκηνοθέτη.

Τέλος, δεν θα μπορούσαμε να παραλείψουμε να αναφέρουμε και τον Richard Matheson, σεναριογράφο στις περισσότερες ταινίες του Corman. Ο Matheson, ο οποίος στη συνέχεια έγινε ευρύτερα γνωστός στο ευρύ κοινό ως συγγραφέας "σκοτεινών" μυθιστορημάτων, είναι και ο δημιουργός του "I Am Legend - Ζωντανός Θρύλος" του 1954. Του βιβλίου, δηλαδή, που γυρίστηκε τρεις φορές σε ταινία. Μία με τον Vincent Price στον ομώνυμο ρόλο στο "The Last Man on Earth - Ο Τελευταίος Άνθρωπος στη Γη" του 1964, μία με τον Charlton Heston στο "The Omega Man" του 1971 και μία πιο πρόσφατη με τον Will Smith στο "I Am Legend - Ζωντανός Θρύλος" του 2007.

Αλλάζοντας ήπειρο και χώρα, περνάμε στη Hammer Films - για πολλούς η αντίστοιχη AIP της Μ. Βρετανίας - η οποία επίσης «ληλάτησε» τη χρυσή εποχή της ευρωπαϊκής γοθικής λογοτεχνίας. Χαρακτηριστικά, μπορούμε να αναφέρουμε την ταινία "The Curse of Frankenstein - Η Κατάρα του Φρανκενστάιν" του 1957 που καθιέρωσε παγκοσμίως το εν λόγω στούντιο ως την κορωνίδα

των θρίλερ εποχής διαθέτοντας στο cast της, δύο πρωταγωνιστές είδωλα των ταινιών τρόμου, τους Peter Cushing και φυσικά τον Christopher Lee. Η Hammer, περιέβαλε την επιτυχημένη αυτή ομάδα της, με τον Terence Fisher, ο οποίος επρόκειτο να σκηνοθετήσει τα περισσότερα γοτθικά θρίλερ της, αλλά και τον Jimmy Sangster στο πόστο του σεναριογράφου.

Ο επόμενος ρόλος του Lee στη Hammer, ήταν ο ομώνυμος ρόλος στην ταινία "Dracula ή Horror of Dracula - Δράκουλας, ο Βρικολάκας των Καρπαθίων" του 1958. Ο ηθοποιός ήταν πραγματικά γεννημένος, γι' αυτόν το ρόλο. Οπώς δηλώνει και ο ίδιος στην αυτοβιογραφία του: «την ίδια εποχή που γεννιόμουν εγώ (1922), γεννιόταν και το "Νοσφεράτου", ή αλλιώς ο "Δράκουλας", η σπουδαία βωβή εκδοχή

1966, στην ταινία "Dracula, Prince of Darkness - Δράκουλας, ο Άρχων του Σκότους" το έκανε με επιφυλάξεις. Η Hammer γύρισε άλλες πέντε ταινίες του Δράκουλα με τον Lee: "Dracula Has Risen from the Grave - Ο Δράκουλας Βγήκε από τον Τάφο" του 1968, "Taste the Blood of Dracula - Φίλησε το Αίμα του Δράκουλα" του 1969, "Scars of Dracula - Τα Σημάδια του Δράκουλα" του 1970, "Dracula AD - Δράκουλας" του 1972 και "The Satanic Rites of Dracula - Ο Δράκουλας Διψάει για Φρέσκο Αίμα" του 1973. Ωστόσο, όλη αυτή η σειρά επεδείκνυε σημάδια ενός στούντιο που περνάει κρίση και προσπαθεί απεγνωσμένα να ανανεώσει την επιτυχημένη συνταγή του.

Αφήνουμε προς το παρόν πίσω μας τη Μ. Βρετανία

του Γερμανού F.W.Μυζναου». Μέρος του μυστικού της επιτυχίας του στον ρόλο του Κόμη Δράκουλα σύμφωνα πάντα με τον ίδιο, ήταν το γεγονός ότι, αγνόησε την ερμηνεία του Bela Lugosi του 1931 και στράφηκε αντ' αυτού στο μυθιστόρημα που έγραψε ο Bram Stoker το 1887.

Προς τα τέλη της δεκαετίας του '60 όμως, η πλοκή και τα σενάρια της Hammer είχαν αρχίσει να τυποποιούνται, ενώ οι προϋπολογισμοί όλο και μειώνονταν. Όταν τελικά ο Christopher Lee, αποφάσισε να ξαναφορέσει τη μαύρη μπέρτα, το

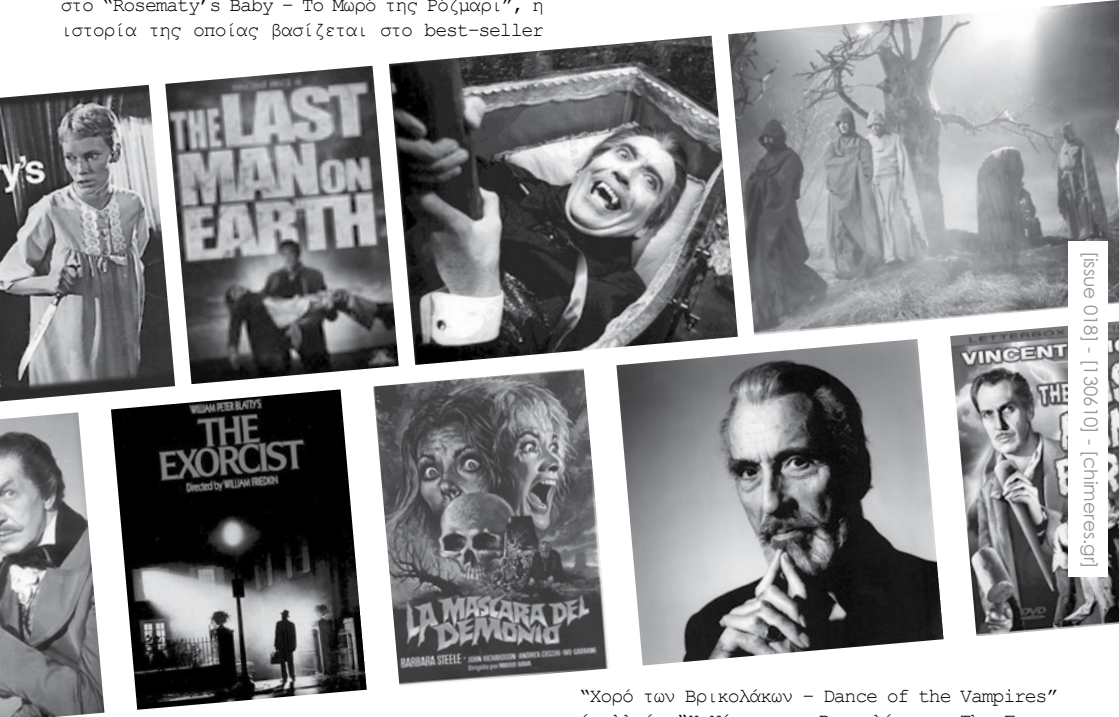
και το στούντιο της Hammer για να περάσουμε στη γειτονική μας Ιταλία. Εκεί, οι σκηνοθέτες, εμφανώς επηρεασμένοι από το στυλ των γοτθικών ταινιών της Hammer, θα καταφέρουν να πάνε ακόμα παραπέρα το είδος που τους ενέπνευσε. Με τον Mario Bava αρχικά (La Maschera del Demonio - Black Sunday - Η Μάσκα του Σατανά - του 1960) ο οποίος γύριζε ταινίες τρόμου από τη δεκαετία του '60 ως τις αρχές της δεκαετίας του '80, που πλέον θεωρούνται κλασικές. Άξιοι συμπαραστάτες του θεωρούνται τόσο ο Lucio Fulci, όσο φυσικά και ο Dario Argento (Suspiria) του οποίου τα απίστευτα, εντυπωσιακά σκηνικά δημιούργησαν μια ολόκληρη σχολή.

Εν κατακλείδι, θα λέγαμε ότι στις ιταλικές ταινίες, ο τρόμος είναι πιο φανερός και οπτικά καλαίσθητος απ' ότι στις αντίστοιχες βρετανικές ή αμερικάνικες παραγωγές, αν και εδώ συνήθως η πλοκή δεν έχει συνοχή και πυκνά συχνά το εκάστοτε σενάριο είναι δευτερεύουσας σημασίας.

Το 1968 εμφανίζεται μία ταινία ορόσημο για το είδος που εξετάζουμε. Ταινία που κέρδισε την αποδοχή κοινού και κριτικών, καθώς και ένα Όσκαρ β' γυναικείου ρόλου. Αναφερόμαστε φυσικά στο "Rosemary's Baby - Το Μωρό της Ρόζμαρι", η ιστορία της οποίας βασίζεται στο best-seller

μύθους και οiwανούς που στοιχειώνουν τις ταινίες του Polanski πριν αλλά και μετά από το "Rosemary's Baby", με αποκορύφωμα φυσικά τη δολοφονία της ετοιμόγεννης σχεδόν γυναίκας του το 1969 από τα χέρια μιας ομάδας χίπηδων που πήραν το όνομα «Manson Family» από τον Charles Manson, τον αρχηγό τους.

Ο Polanski, έγινε αρχικά διάσημος με μια σειρά κλειστοφοβικών ψυχοδραμάτων στις αρχές της δεκαετίας του '60, προτού να γυρίσει μια κωμική γοτθική ταινία τρόμου το 1967, το

του Ira Levin για τον αστικό σατανισμό. Πολλά ακούστηκαν και πολλά περισσότερα γράφτηκαν για τα παρασκήνια της συγκεκριμένης ταινίας. Φυσικά ο πολωνικής καταγωγής σκηνοθέτης Roman Polanski αποκάλυψε τους ισχυρισμούς αυτούς «γελοίους». Όμως και ο ίδιος ο Polanski βρέθηκε στο μάτι ενός κυκλώνα δραματικών γεγονότων που εκτυλίχθηκαν κάπου μεταξύ κινηματογράφου και αποκρυφισμού. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι στην εικονογραφημένη ιστορία των καταραμένων ταινιών με τίτλο Hollywood Hex, η συγγραφέας Mikita Brottman αφιερώνει δύο από τα επτά κεφάλαια στις συμπτώσεις, τις κατάρσεις και τις συμφορές που ακολούθησαν την καριέρα του Polanski. Προσπαθώντας έτσι, να απαριθμήσει λεπτομερώς τους πολυάριθμους

“Χορό των Βρικόλακων - Dance of the Vampires” ή αλλιώς “Η Νύχτα των Βρικόλακων - The Fearless Vampire Killers” με υπότιτλο “Συγγνώμη, αλλά τα δόντια σας είναι στο λαιμό μου - Pardon me, but your teeth are in my neck”. Παρά τον εύθυμο χαρακτήρα της ταινίας, ορισμένες σκηνές ξεπερνούν το χιούμορ και προσδίδουν μια μακάβρια μεγαλοπρέπεια. Πρωταγωνίστρια στο χορό ήταν η πανέμορφη κοκκινομάλλα σύζυγος του Polanski, η Sharon Tate, η οποία, σύμφωνα με το σενάριο, έγινε «θυσία στον Εωσφόρο» πέφτοντας θύμα των βρικόλακων που αναφέρονται στον τίτλο.

Αφήνοντας στην άκρη τα τραγικά γεγονότα που σημάδεψαν την καριέρα του Polanski, το γεγονός ότι τα στούντιο παρείχαν μεγάλη οικονομική στήριξη σ' έναν Ευρωπαϊκό σκηνοθέτη

ταινιών τέχνης για να γυρίσει μια ταινία τρόμου - η οποία μάλιστα ήταν και κερδοφόρα - άλλαξε άρδην τη συμπεριφορά του Hollywood απέναντι στο είδος. Τη δεκαετία του '70 λοιπόν και για πρώτη φορά μετά από τη δεκαετία του '30, οι εταιρίες παραγωγής χρηματοδοτούν και προσλαμβάνουν μεγάλα ονόματα για να γυρίσουν ταινίες τρόμου, όπως τον "Εξορκιστή - The Exorcist" του 1973 και την "Προφητεία - The Omen" του 1976. Δύο ταινίες που όχι μόνο κέρδισαν Όσκαρ, αλλά απέφεραν και οικονομικά κέρδη, κατατάσσοντας μάλιστα τον "Εξορκιστή",

ως την πιο εμπορική ταινία τρόμου, μέχρι εκείνη τη στιγμή. Όμως και οι δύο αυτές ταινίες αντιπροσώπευαν την είσοδο σε πιο ραφιναρισμένα mainstream χωράφια, χωρίς να έχουν τη θρησκευτική αμφισβησία του "Rosemary's Baby". Ο Polanski θα επέστρεφε στην αρένα του gothic το 1999 με την "Ένατη Πύλη - The Ninth Gate", όπου όμως παρά την παρουσία του πρωταγωνιστή Johnny Depp δεν είχε την αναμενόμενη εμπορική επιτυχία.

to be continued..

ποιό πρόσωπο να βάλω; [ζέτα]

Έβλεπα πίνακες ζωγραφικής και ένιωθα εντελώς άτεχνη. Ναι μεν τους θαύμαζα, σε μερικούς μάλιστα αναζητούσα και τους δημιουργούς τους, αλλά κανένα έργο δεν με είχε αγγίξει.

Πριν δυο μήνες σχεδόν, παρακολούθησα μια θεατρική παράσταση της οποίας το εισητήριο είχε έναν πίνακα ο οποίος απεικόνιζε δυο άντρες. Πλάτη και οι δυο, ο ένας άντρας ήταν κανονικός και άλλος ήταν σύννεφο. Ένα γαργαλιτό το ένιωσα. Ο τότε αγαπημένος μου, ανέφερε τον καλλιτέχνη άλλα για να θυμάμαι ένα όνομα πρέπει να το δω γραμμένο, έτσι δεν το συγκράτησα. Μετά αποφάσισα ότι πρέπει να τον βρω, να ξαναρωτήσω. Με

έπιανε όμως ο φόβος της άγνοιας, μη με περάσουν για εντελώς άσχετη (που είμαι - αλλά ο κόσμος δεν το ξέρει!) και έτσι δεν ρώτησα ποτέ!

Προχτές, ο φίλος Μάνος έγραψε για ένα απίστευτο ιταλικό κομμάτι. Στο βιντεάκι που συνόδευε το κείμενο ήταν ένα έργο ζωγραφικής το οποίο όταν το είδα με μάγεψε... Αυτή τη φορά ο πίνακας απεικόνιζε ένα ζευγάρι να φιλιέται φορώντας λευκές κουκούλες. Ανέτρεξα στο google χρησιμοποιώντας ως λέξεις κλειδιά "art+kiss" και να, ο πίνακας μου τρίτος στη σειρά, Rene Magritte - lovers. Ωστόσο η τεχνολογία κάτι μου θύμιζε... Αναζήτησα και κάποια άλλα έργα του καλλιτέχνη με την υποψία ότι ίσως αποκτήσω αγαπημένο ζωγράφο! Και ναι, απέκτησα... οι δυο άντρες απο το εισητήριο της παράστασης! Είδα γραμμένο πλέον το όνομα δεν πρόκειται να το ξεχάσω ποτέ! Rene Magritte!

Όταν θα φτιάξω το σπίτι μου, ο πίνακας "lovers" θα διακοσμή τον τοίχο του σαλονιού μου πάνω από τον κόκκινο καναπέ. Προς το παρόν διακοσμή την επιφάνεια εργασίας μου. Γιατί όμως τόσο πολύ; Είναι η μανιέρα; Τα κρυμμένα πρόσωπα στον έρωτα; Δεν ξέρω! Οι σκέψεις μου πατάνε η μια πάνω στην άλλη... Τρέχουν ποια θα φτάσει πρώτη, τρέχουν ανακατεμένες. Αγώνας ταχύτητας...

Τρέχουν να φτάσουν το συναίσθημα το οποίο προπορεύεται και ψάχνει το δρόμο. Είσαι με κάποιον, αλλά δεν πρόκειται ποτέ να δει το αληθινό σου πρόσωπο, το έχεις τοποθετήσει μέσα στην λευκή κουκούλα. Είσαι τόσο απασχολημένος να μην εκτεθείς, πιθανότατα για να μην πληγωθείς, που δεν προσέχεις του συντρόφου σου το πρόσωπο, το οποίο είναι κρυμμένο επίσης. Είστε ίδιοι δηλαδή; Είστε κρυμμένοι ο ένας από τον άλλο ή κρύβεστε από τον ίδιο σας τον εαυτό; Ως τότε θα μείνετε κρυμμένοι και μαζι; Επιφάνεια μόνο; Καμιά ειλικρινή επαφή; Κανένα αληθινό συναίσθημα; Έτσι θα είναι πάντα;

Τελικά το λατρεμένο παιχνίδι των παιδικών μας χρόνων είναι ασπίδα προστασίας ή είναι ρίσκο; Έτσι όπως το θολωμένο πανί της κουκούλας σου κρύβει την όραση σε ξεγελάει

και μπορεί όντως αυτός που έχεις στην αγκαλιά σου να μη φοράει τίποτα, να είναι εκεί και να πασχίζει να δει μέσα από το λευκό σου... ή ακόμα, μπορεί να έχει ήδη δει και να προσπαθεί μάταια να ξεσκίσει το άσπρο πανί. Δεν είναι ρίσκο λοιπόν όσο παίζουμε κρυφτό, για να μείνουμε απρόσβλητοι από την ασθένεια του έρωτα, να καταλήξουμε νικητές στο παιχνίδι μας, αλλά ουσιαστικά μόνοι; Μπερδεύτηκα! Αλήθεια μπερδεύτηκα! Πρόσωπα φανερά και ας σφαδάζουν στον πόνο...ή κρυμμένα που δεν πληγώνονται ποτέ και άδεια; 🐼

Είναι αλήθεια. Ψάχνω να βρω τα όνειρα, πίσω από τους στίχους.

Το 1959, ο Φελίνι δημιουργεί το Dolce Vita που έμελε να σημαδέψει την 7η τέχνη. Μετά από τέσσερα χρόνια, προβάλλεται το 8 1/2. Μια ταινία που μιλάει για την απουσία της έμπνευσης, μια κατάσταση εφιαλτική για κάθε δημιουργό. Ακόμα και ο τίτλος δηλώνει αυτό το πράγμα, ήταν η ογδοη ταινία του Φεντερίκο Φελίγι και το μισό ήταν ένα άλλο φιλμ που είχε κάνει με άλλους δυο σκηνοθέτες. Κι όμως, ακόμα και εκεί, υπάρχει μια στιγμή έμπνευσης, το χαμόγελο της Κλαούντια Καρντινάλε.

Η εκκίνηση του μαγικού ταξιδιού της δημιουργίας ξεκινά από την έμπνευση, αυτή την ακαθόριστη μαγική στιγμή που μπορεί να αλλάξει τα πάντα. Ίσως η μοναδική στιγμή που συναντιόμαστε με το θείο. Είναι το σημείο, που ξεπερνάμε τον εαυτό μας και το ανθρώπινο, για να μεταμορφωθούμε σε μάγους που προσπερνάνε την αλήθεια που ζουν, φτιαχόντας μια αλήθεια διαφορετική. Άλλες φορές ιδεατή, ποιητική, άλλες σαρκαστική και ίσως πιο ανθρώπινη.

Εμπνέω ή εμπνέομαι σημαίνει βάζω στη συνείδηση κάποιου ένα συναίσθημα, μια σκέψη, ή ιδέα, η πρόκληση ψυχικής και διανοητικής ευφορίας, η αιτία για την σύλληψη μιας ιδέας. Αυτός που εμπνέει, έχει μια φυσική παρόρμηση και πάθος για δημιουργία και γι' αυτό μπορεί να συγκινεί και να ενθουσιάζει. Η έμπνευση είναι το αποτέλεσμα του εμπνέω, η ιδέα που γεννιέται στη συνείδηση μας ξαφνικά και χωρίς την άμεση συμμετοχή της βούλησης. Είναι αποτέλεσμα μιας εντύπωσης, ή συγκίνησης και όχι, κάποιας διανοητικής προσπάθειας. Είναι η εξαιρετική, η αιφνίδια σύλληψη μιας νέας ιδέας και η παρόρμηση προς δημιουργία καλλιτεχνική και ποιητική.

Το μαγικό αυτής της λέξης είναι η ετοιμολογία. Εμπνέω σημαίνει φυσάω μέσα, ενώ έμπνευση, φύσημα μέσα. Δηλαδή η είσοδος (κατά μια έννοια) της θείας χάρις. Inspiration, λένε οι φίλοι μας οι Άγγελοι, από το spirit που σημαίνει πνεύμα. Είναι κάτι σαν ανάσα, σαν αναπνοή, αυτό το μαγικό πράγμα που μας δίνει ζωή. Δημιουργήμα χωρίς έμπνευση, είναι σαν να έχεις έναν άνθρωπο που δεν αναπνέει. Ένα νεκρό δηλαδή όν, που σε λίγο

θα αρχίσει να σαπίζει.

Πώς βρίσκουμε όμως την εμπνευση; Πού τη συναντάμε; Πώς την κατακτούμε; Έλα μου ντε; Αν το βρίσκαμε, ίσως ανακαλύπταμε το μυστικό της ζωής. Είναι σα να προσπαθούμε να πιάσουμε τον αέρα με τα χέρια μας. Το μόνο που έχουμε να κάνουμε, είναι να χαλαρώσουμε και να αφήσουμε τον αέρα να γεμίσει τα πνευμόνια μας και εμάς, με ζωή. Ο Ελύτης έλεγε στον Εμπειρικό (μπορεί να έγινε και το αντίθετο, λίγη σημασία έχει), ότι η εμπνευση είναι σαν μια ωραία κοπέλα που περνά από μπροστά σου. Την κυνηγας, αλλά δεν είναι σίγουρο ότι θα την κατακτήσεις.

Ο Ντενίς Ντιπερό, στο βιβλίο του «το παράδοξο με τον ηθοποιό», έλεγε με απλά λόγια ότι δεν πρέπει να είμαστε ευαίσθητοί, σαν δημιουργοί, αλλά να αισθανόμαστε. Αν υποθέσουμε, ότι η θεματολογία μας είναι η ζωή, πρέπει να πάροουμε απόσταση από αυτήν και να μην συμμετέχουμε συναισθηματικά. Είναι σαν να προσπαθείς να κατακτήσεις μία γυναίκα που θες πάρα πολύ και όταν την πλησιάζεις χάνεις τα λόγια σου, προσπαθώντας να μιλήσεις για τον καιρό.

Σε αυτήν την περίπτωση το κορμί θα πετάξει πατριώτη.

Καμιά φορά, αν απουσιάζει η εμπνευση και ψάχνουμε αγωνιωδώς να την βρούμε, μία καλή πρόταση είναι ο αυτοσχεδιασμός. Εκεί που αυτοσχεδιάζουμε, μπορεί ξαφνικά να μας έρθει, μπορεί να βρούμε αυτό που ψάχνουμε. Αν όλα αυτά νομίζετε ότι ενδιαφέρουν μοναχά τους καλλιτέχνες, κάνετε λάθος. Αφορούν τον κάθε «θνητό» που θέλει να είναι ζωντανός και δημιουργικός σε αυτή τη ζωή. Αφορούν αυτόν που ψάχνει να βρει αυτό, που θα τον κάνει να υπερβεί τον εαυτό του. Που θα τον κάνει να πετάξει και να δημιουργήσει τον δικό του παράδεισο μέσα στη δουλειά του, στη σχέση του, στο σπίτι του, στην παρέα του.

Που μπορεί όμως, να βρίσκεται η εμπνευση; Ποιος ξέρει. Ίσως στον ήλιο που βγαίνει κάθε πρωί. Στα όμορφα πόδια και το χαμόγελο μιας αιθέριας υπαρκτης. Στο ακούσμα μιας μαγικής μελωδίας. Στο γελίο ενός παιδιού. Ίσως και να βρίσκεται πίσω από ένα στίχο. Να βρίσκαμε το όνειρό μας, πίσω από έναν στίχο; Ποιος ξέρει; ●

πρωινό ξύπνημα [παπάζογλου κωνσταντίνα]

Ζωηρές ηλιαχτίδες ζεσταίνουν το πρόσωπο
 κι ένα χαμόγελο ξεπηδάει απ' το αδιέξοδο
 Η καρδιά ξυπνάει από το πρωινό αεράκι
 Αναζωογονώντας τις αισθήσεις και τραγουδάει

Μικρά συννεφάκια πλέουν στον γαλάζιο ουρανό
 που όμως ένα πρωινό σαν κι αυτό
 είναι μόνο καΐκια στη θάλασσα που σεργιανάνε
 χαράζοντας για λίγο την πορεία τους στα νερά

Η άνοιξη δεν έχει έρθει ακόμα κι όμως θα μπορούσε
 όπως μαρτυρούν οι αμυγδαλιές στην απέναντι όχθη
 κι όπως πετάνε τα πουλιά ελεύθερα στη φύση τους

Κι αν η βροχή κρατάει φυλακισμένο αυτό το όραμα
 σαν αναδύμενο όνειρο από το νου κι από την σκέψη
 ένα τέτοιο πρωινό θα 'ρθει κι απαλά θα σε ξυπνήσει. ☺

ιστορίες βγαλμένες από την ζωή [σταύρος καμπάδας]

Έρωτας καλοκαιρινός
 που μας βγήκε
 και χειμωνιάτικος.
 Μετά πήρε
 σβάρνα
 και άλλες εποχές.
 Τέλειωσε η ιστορία
 κάποια στιγμή.
 Ήμουν στην πόλη,
 σε ένα
 από αυτά τα σημεία
 που από ψηλά
 βλέπεις θάλασσα.
 Πάνω στη μηχανή
 κανονική πορεία.

Την έφερα στο μυαλό,
 μάλλον γιατί είδα αυτό
 το μπλε στο βάθος.
 Και ενώ πήγαινα με τη μοτόρα,
 βλέπω πάνω
 στον ώμο μου
 συνοδεία
 χρωματιστή πεταλούδα.
 Λέω τι γίνεται;
 Αρχίσανε τα θαύματα
 ή έστειλε αγγελιοφόρο
 για τα χαιρέτισματά; ☺
 από την συλλογή
 «Με την Τρίτη παίρνεις το χρίσμα ή καίγεσαι;»

ΜΙΣΟ ΦΛΙΠΠΟΔΙΕΝΙΟ 3 11-1999 [ygeio]

Τις νυχτας η φωνη τρε-φου-λα-τρε-μυ τρε-χει
 πτω απο το τρε-φου, προ-φα-ρ-αι-νι στο MARIN
 δι-α-νει καρ-τα κα-θε-τα δι-πλα στους ανι-α-ρ-ους
 αν-δρ-ους που φων-α-φου χω-ρις ο-κο-πι και
 η-α πα-ρου-σια στο β-α-δ-ος β-αν απο ο-ν-ε-ρο
 κα-φε-νε χι-ρο θε-α να κα-τ-ο-ει-ς ε-φ-ος των
 πα-ν-ο-ς πα-σι β-α-δ-ι-α αυ-το το τρε-φου
 και σ-την αν-τι-δ-ε-ση πο-ρ-ε-ια που σ-πι-δ-υ-τ-ει-ς
 π-α-λι κα-θι-κε-ς χι-ρο ο-κ-υ-μ-η τη πο-τ-η πο-ιο-ς
 να η-ε-ρ-ε-ι; το κα-φε-ν-ει-ο ε-ιν-αι δι-πλα στο
 φ-ω-α-ρι η-ε-ρ-ε-ι-ς ε-ω χι-ρ-α-υ-το φο-β-α-σ-α-θ-ε-ς
 να τρε-φ-ει-ς, ρ-η-τ-ε-ι-ς το φ-ω-σ-ο-σ-τη-ν-α-κ-ρ-η-
 του δρ-ο-φ-ου να-το-ς η-ρ-ε-δ-ε να ο-ε-π-α-σ-ε-ς
 π-α-ν-ω, πο-ιο-ς τη χα-ρ-η σου ε-χ-ε-ι τω-ρα;
 π-α-ν-η π-α-ν-η τω-ρα που πε-ρ-ν-α-ι το A13
 τη πα-ν-ο-ς χι-ρο δε-ν θα π-ι-ε-ι-ς κα-φε
 ε-ι-τ-ε-ρ-α δε-ν θα τ-ε-α-κ-ω-δ-ι-ς η-ε το
 παι-δι η-ε που θα αρ-θ-ι-σ-ε το νε-ρ-ο σου
 δε-ν θα βρ-ι-σ-ε-ς πο-τε φα-ν-α πο-λι-τι-κ-ο, κ-ε-σ-ι
 π-α-ν-ω δε-ν ο-π-α-ρ-χ-ου-ν οι ο-β-α-ι-α-τ-ι-ο-ς η-ε
 η-ε δε-ν ο-π-α-ρ-χ-ου-ν αυ-το-ι κ-ε-σ-ι
 ε-ιν-αι τω-ρα-η-ε το-υ-ς-η-ε το-υ-ς φι-λ-ο-υ-ς
 και π-ι-ν-ε-ι-σ-α-ι ρ-α-κ-ι πα-ρ-ε-α-θ ο-υ-τ-ε κοι-τ-α-σ-α-ι
 θα-ρ-ρ-ε-ι-ς π-ω-σ η-λ-ο-τ-ω-σ-ε-ς χι-ρο τω-ρα
 το προ-β-η-μ-α ε-ιν-αι κ-ε-σ-ι αυ-το η-ο
 φ-η-ι-πο-δ-ι-ε-ν-ιο π-α-ν-τ-η θα-ο-ε κυ-κ-η-λ-α-ι χι-α-τι
 αρ-χ-η-σ-ε-ς να φ-ο-β-η-ς τω-ρα κ-η-λ-ι-ν-ε αυ-το-ι
 που ο-ε-φ-η-σ-α-ν αυ-το-ι πο-υ-ς ο-ε απ-αρ-ν-η-θ-η-κα-ι
 τω-ρα ε-ιν-αι η-ο-ν-ο-ς ο-ε το-σο φο-β-ο-σ-α-π-α-ν-τ-η-
 ε-ιν-αι τω-ρα προ-λα-β-ε-ι-σ-α-ι αυ-τη τη φο-β-η να
 η-ν ε-ιν-αι το-κ-ε-ρ-ο-σ-ο-σ-η-ν-α σ-π-ι-τ-ε-λ-ο-υ-ς
 η-λ-ο-τ-ω-σ-ε-ς ε-ιν-αι αυ-το που η-δ-ι-α-τ-ε-ς.
 Α-λ-λ-α δε-ν η-ε-λ-α-ς τω-ρα κ-η-λ-ι-ν-ε κ-ι ε-ω

παρωπίδες [γλωσσού]

...που σου τυφλώνουν το μυαλό

Πόσο διαφορετική είναι μια εικόνα όταν είσαι σε θέση πνευματική, χωροταξική, συναισθηματική να δεις και να επεξεργαστείς, μόνο ένα τμήμα της; Πως παραμορφώνονται όλα τόσο έντονα, ενώ συγχρόνως ζεις μέσα στην απόλυτη βεβαιότητα ότι έχεις απομνημονεύσει και την πιο βαθιά απόχρωση ενός βλέμματος...;

Δε σε τυφλώνει τελικά ο έρωτας... Μοιάζει περισσότερο μ' ένα παραμορφωτικό κάτοπτρο που συμπιέζει και μεγεθύνει ανάλογα με τις ελπίδες, τη διάθεση, τις προσδοκίες και τις εμπειρίες μας.

Μια ελεύθερη απόδοση των προσδοκώμενων χαρακτηριστικών, αποδιδόμενα σε μια "παραμυθένια" εκδοχή, που επιθυμούμε να έχει το ταίρι μας.

Η λοβοτομημένη μας λογική, παραδίδει τα όπλα, σε μια πεσβυωπιάζουσα συνείδηση, σε μια αλληλωρίζουσα αντίληψη... με επιλεκτική μνήμη και εξομάλυνση των σκληροτράχηλων επιφανειών, με εφαρμογή ριζικής λεύκανσης των μελανών σημείων.

Το δυστύχημα είναι ότι, τα περισσότερα, τα συνειδητοποιείς πολύ αργότερα... Όταν οι προβολείς της "καφούρας" αν θέλετε... έχουν καεί... όταν τα μάτια από μισόκλειστα, ανοίξουν διάπλατα και κατανοήσουν τις προσλαμβάνουσες... αντιμετωπίζοντας κατάφατσα το αληθινό είδωλο!

Είναι ψυχοφθόρο το γκρέμισμα μιας αυταπάτης. Αναγκάζεσαι να θέσεις, αιφνιδίως στον εαυτό σου ερωτήματα που οι απαντήσεις ξέρεις εκ των προτέρων ότι θα σε ταραξουν... και θα σε "χαλάσουν".

Παρόλα αυτά είναι μια φυσική διεργασία... η αφαίρεση του πέπλου... των διακοσμητικών... ώσπου τελικά να μείνει ο πυρήνας... η ουσία... η πραγματική φύση και εικόνα του άλλου ατόμου.

Και εκεί... τη στιγμή που το βάθρο έχει υπογειοποιηθεί... ΕΙΣΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ (και ας το ήξερες ότι τα ίδια δεισμά σου έχουν σπάσει ανεπιστρεπτι) και είσαι έτοιμος να παραδοθείς σε μια άλλη (ίσως) ψευδαισθήση... σε μια άλλη εικόνα!

Είναι και κάτι άλλες παρωπίδες όμως... που τις βάζεις οικειοθελώς... για να δώσεις άλλοθι στον εαυτό σου. Αρνείσαι να δεις την πραγματική φύση του άλλου, απλώς και μόνο γιατί δε σε βολεύει και γιατί δεν έχεις την ωριμότητα και τα "κότσια" να το πράξεις, ακόμα και όταν δικαιολογείσαι ότι είναι θέμα λύτησης ή κάποια άλλη, αντίστοιχα, άκυρη δικαιολογία. Είναι το πιο θλιβερό είδος... αληθινά άξιο λύτησης, όταν κάνεις εκπτώσεις στις ηθικές αξίες σου και υποβιβάζεις τη νοημοσύνη σου μόνο και μόνο γιατί κοντόφθαλμα θεωρείς ότι εξυπηρετεί τα θέλω σου και τις ανάγκες σου. Υποθέτω ότι, όταν κάποια στιγμή μη βλέποντας τον «ποιχο», και πέφτοντας πάνω του, θα ανοίξεις το κεφάλι σου ίσως αποφασίσεις να ανοίξεις και τα μάτια σου. Υποθέτω, αλλά δε θα στοιχημάτιζα κίολας σε αυτό!

Τέλος υπάρχει και το άλλο είδος... Οι παρωπίδες "καλοσύνης"! Η ψυχή σου και το μυαλό σου είναι ρυθμισμένα να σκέφτονται το καλύτερο για τους άλλους... έτσι ακόμα και όταν έχεις στοιχεία ότι κάτι "βρωμάει στο βασίλειο της Δανιμαρκίας" εσύ συνεχίζεις και ψάχνεις για δικαιολογίες και αδυναμίες, που να μπορούν να αιτιολογήσουν και να κάνουν λιγότερο απαράδεκτη, μια συμπεριφορά! Οικειοθελώς στέκεσαι στο σημάδι "X" που είναι η θέση του θύματος και δίνεις και στον θύτη, το όπλο, με χαμόγελο στα χείλη...! Το παράλογο είναι ότι τυφλωμένος από τις παρωπίδες θα κοιτάς με απορία τον "λεκέ του αίματος" όταν θα σε "ματώσει" η σφαίρα, ενώ ο θύτης απλώς θα σκέφτεται "Μα αφού ήξερε την αληθινή μου φύση, τι περίμενε";

Παρωπίδες, που μας παγιδεύουν και μας βάζουν στην τροχιά ενός φαύλου κύκλου. 🕒

στρατιωτικοί ρυθμοί [kert]

Σκοπιά, τέταρτο νούμερο, η φύση ησυχάζει.

Ένα χαρακτηριστικό «ουκ», με εκνευριστικά μονότονο ρυθμό, δια στόματος κάποιου πουλιού είναι η βραδινή μου συντροφιά. Μετρώ τα δευτερόλεπτα ανάμεσα από κάθε «επιφώνημα».

Περίπου ανά πέντε δευτερόλεπτα. Ωραία, τώρα μπορώ να μετρώ τα «ουκ» που είναι λιγότερα και να υπολογίζω πόση ώρα πέρασε. Λίγα μαθηματικά μπορεί να βοηθήσουν την αγρυπνία, σκέφτομαι.

1, 2, 3...

12... 1

λεπτό... 2 λεπτά...

3 λεπτά. Κάπου το έχασα.

Ο ρυθμός του πτηνού η δική μου αρρυθμία. Μετά από λίγο παρατηρώ ότι το «ουκ» με παρέσυρε στο ρυθμό του και αναπνέω ταυτόχρονα, ισορυθμικά. Χρόνος κυκλικός σαν την καθημερινότητα στον στρατό. Βιολογικοί και κοινωνικοί ρυθμοί για

μια στιγμή σε κατάσταση συντονισμού, σε κατάσταση έκθετη. «Ε, ψιτ, σειρά, έχε το νου

σου ρε, κάτι ακούω, πρέπει να έρχεται έφοδος», μου ψιθυρίζει ο βοηθητικός σκοπός διαταράσσοντας τον ρυθμό μου. Αμέσως μετά, παρατηρώ ότι τα «ουκ» έγιναν δύο. Η φύση ξύπνησε; Αρχισε ο διάλογος ή μήπως άλλαξε ο ρυθμός; Όχι, σίγουρα είναι δύο, ακούγονται από διαφορετικές μεριές. Ακούω τα βήματα. Ποια

ήταν τα συνθηματικά; 5,

8, τσεκούρι.

Ουφ. Ακυρο,

ήρθε απλά η

αλλαγή μου.

Πώς πέρασε

τόσο γρήγορα

η ώρα;

Πόσο πολύ

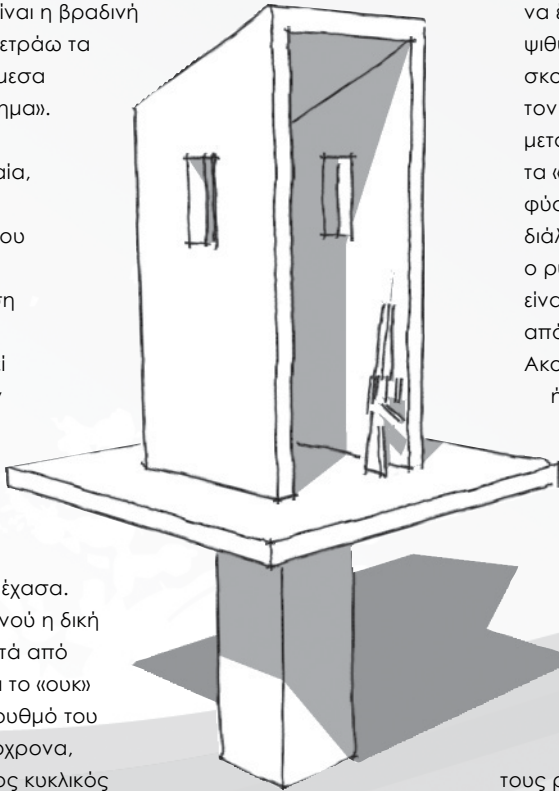
επηρεάζεται

τελικά ο

βιωμένος χρόνος από τους ρυθμούς... Τώρα που

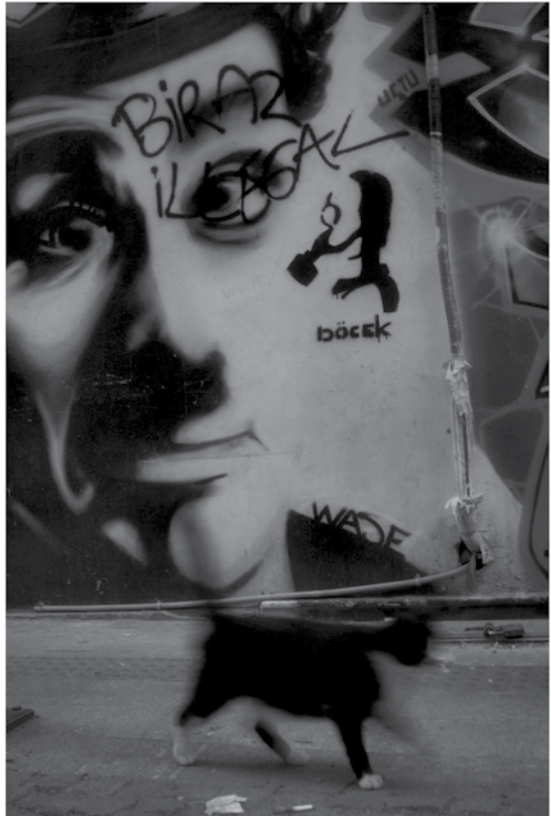
βρήκες παρέα σε αφήνω, να πάω να

ξαπλώσω κι εγώ λιγάκι. 🍷

ο νους μας είναι αληταριό κι όλο θα δραπετεύει... [selini]

ΟΧΙ!
ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΤΙΠΟΤΑ!
ΣΟΥ ΨΗΛΕ!
ΔΕΝ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ!
ΟΥΤΕ ΕΣΕΝΑ, ΟΥΤΕ ΕΚΕΙΝΟΝ, ΟΥΤΕ ΕΚΕΙΝΗ, ΟΥΤΕ ΚΑΝΕΝΑΝ!
ΔΕ ΜΕ ΝΟΙΑΖΕΙ ΤΙ ΘΕΣ, ΤΙ ΖΗΤΑΣ, ΤΙ ΠΑΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ!
ΑΡΚΕΙ ΝΑ 'ΣΑΙ ΚΑΛΑ!
ΚΙ ΕΣΥ ΚΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ!
ΜΟΝΟ ΑΥΤΟ!
ΟΣΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ, ΕΙΝΑΙ!
ΚΙ ΑΣ ΤΡΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ ΝΑ ΜΕΤΡΗΣΟΥΝ ΑΛΛΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΙ ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ!
ΔΕ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΕΔΩ!
ΟΛΑ ΘΕΜΑ ΕΠΙΛΟΓΩΝ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΙΖΩ, ΚΙ ΟΠΩΣ ΛΕΕΙ ΚΙ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ '88, «...Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΩΝ...» ... ΕΣΤΩ!
ΕΣΤΩ ΑΝΟΙΧΤΗΡΙ Χ, ΤΟ ΠΟΤΟ ΜΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΜΟΙΡΑΖΟΜΑΙ ΜΕ ΟΠΟΙΟΝ ΝΑ 'ΝΑΙ!
ΚΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΞΕΡΕΙΣ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ!
ΑΛΛΟ ΤΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ, ΑΛΛΟ ΤΙ ΕΙΝΑΙ!
ΓΟΥΣΤΟ ΜΟΥ ΝΑ ΣΚΟΡΠΑΩ ΤΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΜΟΥ ΠΑΝΤΟΥ!
ΕΙΝΑΙ ΖΩΗ ΑΥΤΟ ΡΕ ΚΟΡΟΪΔΟ!
ΤΟ ΠΑΚΕΤΟ ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΥ ΓΙΑ
ΝΑ ΤΟ ΑΝΤΕΞΕΙ Η ΕΥΘΡΑΥΣΤΗ
ΚΛΑΣΗ ΣΟΥ...
ΠΑΙΞΑΜΕ Κ ΧΑΣΑΜΕ!
ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ
ΛΟΙΠΟΝ!
ΘΕΣ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ
?
ΕΧΕΙ ΖΟΡΙΚΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ...
ΚΙ ΑΠΑΙΤΕΙ ΨΥΧΗ!
ΚΙ ΕΓΩ ΔΕΝ ΕΧΩ ΣΚΟΠΟ ΝΑ
ΠΑΡΑΔΩΣΩ ΤΙΠΟΤΑ!!!
COME & GET IT!!!
IF YOU DARE...
:P
...ο νους μας είναι αληταριό
κι όλο θα δραπετεύει... 🐕

η πυξίδα δείχνει πάντα τον βορρά [μ.]

Κατεβαίνω, αρπάζω την τσάντα από συνήθεια, αφήνω ξεκλειδωτά, η πόρτα χτυπάει με κρότο, τα κλειδιά κουδουνίζουν, το ασανσέρ αργεί και το δέρμα κάτω από τα μάτια έχει τσιπώσει απ' τα στεγνωμένα δάκρυα. Βγαίνω, χτυπάει το κινητό, «ζίμο κλείσ' το», ακατάλληλη ώρα. Κλείνω το τηλέφωνο να μην ξαναχτυπήσει, μπαίνω μέσα, βάζω τέρμα το ράδιο, ξεκινάω. Για πού; Που θα πάω; Κοντά; Μακριά; Που; Εθνική.

Στην πρώτη ευθεία αρχίζω να κλαίω. Γαμημένο, δεν θα σου περάσει. Φανάρια περιφερειακού. Δεν έχει κίνηση. Μπαίνω για λίγο για να βγω Αττική. Ο «πων» διοδίων, μου εύχεται καλό δρόμο. Πρώτη φορά μου δίνουν ευχή σε διόδια. Ξεκινάω και έχω μπρος μου το φεγγάρι. Έχει πανσέληνο σήμερα; Γιατί έπρεπε όλα να γίνουν με πανσέληνο; Γιατί έπρεπε να γίνουν όλα; Προσπαθώ να μην κοιτάω, τα αυτιά βουίζουν από την δυνατή μουσική, τα τραγούδια αδιάφορα. Κανένα δεν μου ταιριάζει. Κλαίω και τα μάτια θολώνουν λίγο, τα σκουπίζω και νιώθω το κεφάλι να πάει να εκραγεί. Βγαίνω Εθνική. Που πάω; Εκεί που ο Γιάννης μου έγραψε με μαρκαδόρο στην μπλούζα. Η πυξίδα δείχνει πάντα τον βορρά. Αν δεν ήσουν εσύ ρε Γιάννη δεν θα την αγαπούσα τόσο, δεν θα ένιωθα τέτοια έλξη για οτιδήποτε δικό της, δεν θα πόναγα τόσο να είμαι εκεί, δεν θα έβγαينا έτσι εύκολα στην Εθνική για να 'ρθω. Αναπτύσσω ταχύτητα, κατηφόρα και το micra φορτσάρε. Περνάω αμάξια, αλλά νιώθω σαν να έχω σταθερή ταχύτητα.

Σκέφτομαι τον Άρη να κάθεται στο πίσω κάθισμα και να γελά με το πώς περνάω τις μπέμπες στην παραλιακή. Πως μου 'ρθε; Και να τρέχω δεν το νιώθω, δεν νιώθω τίποτα. Τα φώτα με τυφλώνουν. Κι άλλα διόδια. Τρέχω. Στροφή αλλά δεν κόβω. Βλάκα, πήγαινε στην άκρη. Δάκρυα, πόνος, το στήθος μου σφιγγεται, θα σπάσει. Ουρλιάζω. Φωνάζω στον εαυτό μου. «Ηλίθια! Γιατί!» Γιατί; Σκέφτομαι την Έφη να με κοιτάει. Πήρα τα εισιτήρια. Νωρίς δεν είναι από τώρα για το καλοκαίρι; Σκέφτομαι το βλέμμα της, τα κουρασμένα μάτια μέσα από τα γυαλιά. Έφη παράτα μας! Γιατί τους βλέπω ξαφνικά όλους μπρος μου; Τόσο δυνατή μουσική για να βλέπω οράματα; Η Μαλακάσα πίσω, μετά την ανηφόρα πάντα επιταχύνω. Μα καλά, το χιλιάρι 170; 175; Τερματίζει; Δεν κοιτάω τον δρόμο, με μαγνητίζει το κοντέρ και ο σταθμός που ξαφνικά θέλω να αλλάξω. Κοιτάζω, στροφή, δεν προλαβαίνω, είναι αργά. Τρανιάζομαι, το κεφάλι νιώθω θα ξεριζωθεί από τον αυχένα, το χέρι μπλέχτηκε στο τιμόνι, ο ώμος μου, αναποδογυρίζει, τι γίνεται; Ξυπνάω στο ασθενοφόρο, πονάω αλλά ζω. Μα πως γίνεται να ζω; Γιατί; Ουρλιάζω, φωνάζω, προσπαθώ να σηκωθώ, μαλώνω με τον νοσοκόμο. Ηρεμιστική. Λίγες ώρες μετά στο νοσοκομείο ξυπνάω. Η Αφροδίτη διαβάζει ένα βιβλίο. «Μας τρώμαξες ρε χαζό», ψελλίζει. Δεν μιλάω, χτυπάει το κινητό της. «Ο Κώστας είναι, έρχονται Αθηνά. Ρωτάει αν είσαι καλά...» «Πες του πως...». 📍

ον, μαύρο, κόκκινο, εννιά, επτά, off [μάνος]

Τρέχει, τρέχει, τρέχει, τρέχει. Ιδρώτας έχει καλύψει το σώμα της, ενώ στα χέρια έχει γίνει ένα με το αίμα δίνοντας του μια περίεργη, υδατώδη υφή. Οι πιέτες της φούστας έχουν χάσει το αμιγώς μαύρο χρώμα, καθώς κόκκινες κηλίδες έχουν μετατρέψει την πανάκριβη, μονόχρωμη φούστα σε ένα πουά φρεσκοβαμμένο ύφασμα. Ίσως είναι η μοναδική φορά στη ζωή της που δεν έχει αγχωθεί για το σκισμένο καλσόν – αν όντως το κατάλαβε, μιας και μάλλον δεν αντιλήφθηκε το αίσθημα του κρύου στα πόδια της. Μέσα στο σκοτάδι το λευκό πουκάμισο ξεχωρίζει, όποτε πέφτει φως πάνω του. Τότε μόνο μπορείς να δεις τη συστολή και διαστολή του ρούχου ανάλογα με την ένταση της αναπνοής και να καταλάβεις ότι μάλλον μικρό της πέφτει. Τρέχει, τρέχει, σταματά για λίγο στη γωνία και στρίβει. Τα γοβάκια της παραμένουν καθαρά – μα πώς τα κατάφερε; - και αποτελούν αταίριαστη εικόνα στο σύνολο. Ξεκινά πάλι να τρέχει επιτρέποντας στον άνεμο να ξετυλίξει τα μακριά της βαμμένα κόκκινα μαλλιά που δένουν απόλυτα με τις κόκκινες πιτσιλιές στο πουκάμισο. Δε θυμάται πολλά, δεν μπορεί να σκεφτεί πολλά, μόνο να τρέξει. Απορεί με τον εαυτό της, όταν μέσα στον πανικό θυμάται ένα ντοκιμαντέρ για τις κινήσεις των μυών του προσώπου στο τρέξιμο – «σαν μπουλντόγκ!». «Μα πώς είναι δυνατό να το σκέφτομαι αυτό τώρα;», απόρησε σχεδόν φωνακτά επιβραδύνοντας το βήμα της και μαζεύοντας τις πιέτες στον άξονα. «Εννιά άνθρωποι νεκροί!» σκέφτηκε κι επιτάχυνε πάλι. Με αναφιλητά φτάνει στην έπαυλη της γωνίας και

ξασαστρίβει. Ο ρυθμός της στο επόμενο στενό έχει πέσει. Νιώθει κάτι να την ενοχλεί χαμηλά, δεν του δίνει σημασία μέχρι που αυτό φεύγει πίσω της κι αυτή ακούει ένα μπουκωμένο κλάμα. Σταματά έχοντας τα μάτια της τόσο ανοιχτά από έκπληξη που νόμιζες ότι το αίμα των αγγείων ήταν αίμα από τα χέρια της. Το μαχαίρι και το τηλεκοντρόλ της πέφτουν από τα χέρια, γυρνά προς το σαστισμένο βρέφος και γονατίζει στο οδόστρωμα. Ένα κατακόκκινο τηλεκοντρόλ,

ένα αστραφτερό μαχαίρι, μια μεσόκοπη γυναίκα και ένα γυμνό βρέφος στα τρία μέτρα• ανάμεσα τους πολύχρωμα καλώδια και γραμμές αίματος, άλλοτε ορατές και άλλοτε όχι αναλόγως την «οπτική» σου. Ελάχιστα μέτρια δεξιά της επτά ματωμένα σκαλιά και μια μισάνοιχτη πόρτα.

«κοιμήσου εσύ...» [georgia_s_onari]

“Αν τουλάχιστον, μέσα στους ανθρώπους ένας πέθαινε από αηδία...”

Σιωπηλοί, θλιμμένοι, με σεμνούς τρόπους, θα διασκεδάσαμε όλοι στην κηδεία....”

Κώστας Καρυωτάκης

“καλώς ήρθες στον κόσμο... εδώ όλα είναι έτοιμα, όλα για σένα... τα πάντα έχουν γίνει πριν από σένα για σένα... ζήσε μέσα στον κόσμο που σου έχω φτιάξει... να, δε θα χρειαστεί να κουραστείς μια στάλα... συνήθισε στα απλά, μην κουράζεσαι... στη βλακεία της εικόνας, στο τίποτα του ήχου, στα λόγια τα ψεύτικα, τα ανούσια... είναι όμορφα, μην ακούς τι λένε... μην παιδεύεις το μυαλό σου με τα παραπέρα... αυτά είναι για τους ηλίθιους... κοιμήσου, κοιμήσου, πέσε σε ύπνο βαθύ... θα σκέφτομαι εγώ για σένα, μην κουράζεσαι... αυτός είναι ο κόσμος που σου πρέπει... χαρούμενος, απλός, φορτωμένος με πλαστικά, πολύχρωμα στολίδια... μην ψάχνεις παραπέρα, μην αμφισβητείς, μην κρίνεις... κι όλα θα πάνε καλά... θα πεθάνεις ήρεμα στα βαθιά σου γεράματα, δε θα νιώσεις ποτέ πώς είναι να έχεις ένα γεμάτο, αόρατο πιστόλι στον κρόταφο, πώς είναι να σε σημαδεύει μια σφαίρα στην καρδιά... όλα θα πάνε καλά, στο υπόσχομαι... δεν θα σε απασχολεί τίποτα, στ’ ορκίζομαι... μη μιλάς, μη μιλήσεις ποτέ σου... θα είναι σε βάρος σου... μόνο εγώ νοιάζομαι για σένα... μην ψάχνεις αλλού να βρεις

ό,τι ζητάς, σου τα προσφέρω όλα εγώ, έτοιμα, επεξεργασμένα, μασημένα... όλα πλέον είναι “προκατά”, έτσι δεν το λένε...; η ζωή σου είναι προκατασκευασμένη, απλά κομμάτια που θέλουν μόνο συναρμολόγηση, χωρίς εγχειρίδιο, δεν σου χρειάζεται, είναι το ίδιο για όλους... με ρωτάς για τους “Άλλους”, αυτούς που δεν αρκούνται... αυτοί είναι τρελοί, εσύ δεν είσαι όμως, έτσι...; ...τι, ακούς τις φωνές τους; κλείσε τα αυτιά σου, δέσε τα μάτια σου, γύρνα την πλάτη, δέξου τα ΟΛΑ, μ’ ακούς; τι, φοβάσαι, θες να ξεφύγεις; από ποιον, από μένα; για προσπάθησε! τι πίστεψες αλήθεια, ποιος νόμισες πως ήσουν; είσαι ένα ΠΙΠΟΤΑ, ένα ΜΗΔΕΝ, ένα απλό εξάρτημα στη μηχανή μου, πλαστικό, άχρωμο, φτηνό! ένα απλό μεμονωμένο περιστατικό! ανά πάσα στιγμή μπορώ να σου αφαιρέσω τη ζωή, δεν έχει καμιά αξία η ύπαρξή σου, το κατάλαβες; ... έλα, μην κλαις... δεν το εννοούσα... μόνο θόλωσα, ήμουν σε σύγχυση... ό,τι σου έμαθα μέχρι τώρα ήταν αλήθεια, μόνο εγώ νοιάζομαι για σένα... ωραία... ηρέμησε.. όλα είναι εντάξει... δεν είναι καλύτερα έτσι...; αφού σου το ‘πα... κοιμήσου, κοιμήσου... και θα ‘μαι ΜΟΝΟ ΕΓΩ εδώ για σένα... κοιμήσου... βαθιά...”

το σπίτι καταμεσής του δρόμου

[madlen]

Υπάρχει ένα σπίτι σε μια μικρή πόλη, που μοιάζει ακατοίκητο. Μικρό, με σκούρους τοίχους σε καφετί αποχρώσεις, με μια κεραμωτή σκεπή κι ένα μπαλκόνι με σχεδόν σάπια κάγκελα. Είναι περίπου διώροφο και το συνδέει με το έδαφος μια πέτρινη σκάλα.

Βρίσκεται δίπλα σ' ένα ποτάμι. Μικρό ποτάμι, όπως η πόλη που τη διασχίζει. Ανάμεσα στο ποτάμι και το σπίτι μεσολαβεί ένας δρόμος. Περνώ κάθε μέρα από 'κει. Το σπίτι είναι χτισμένο σαν καταμεσής του δρόμου. Ή ίσως και ο δρόμος να φτιάχτηκε παραβιάζοντας το σπίτι, αναγκάζοντας το να γίνει επίκεντρο, πέρασμα! Περνάν πολλά αμάξια από 'κει κάθε μέρα. Ακόμα και λεωφορεία περνάν από μπροστά του και νιώθεις ότι θα το σπρώξουν με τον όγκο τους.

Όταν το πρωτοείδα είχε κλειστά παραθυρόφυλλα, σαν σφραγισμένα μάτια. Το τύπωσα λοιπόν στο νου

μου ως αφημένο στην μοίρα του και υπέθεσα ότι οι άνθρωποι το άφησαν ενοχλημένοι από την κεντρικότητα του πλέον. Την επόμενη όμως μέρα που βρέθηκε στον δρόμο μου, διαπίστωσα ότι στην πέτρινη σκάλα του καθόταν ένας γεράκος. Προσπέρασα το γεγονός και το σπίτι, σκεφτόμενη ότι κάποιιοι άνθρωποι ευτυχώς το νοιάζονται. Την άλλη μέρα ο ίδιος γεράκος καθόταν πάλι στο πλατύσκαλο του σπιτιού. Έκανα να το προσπεράσω ξανά, αλλά ένα βήμα μετά αντιλήφθηκα ότι ο γεράκος καθόταν γυρισμένος προς το ποτάμι και τον δρόμο, κι όχι ευθεία στο πλατύσκαλο. Τον παρατήρησα στιγμιαία και διαπίστωσα ότι τον ενοχλούσε αυτή η άβολη στάση. Κάθε μέρα που περνάω πάντα βρίσκεται ένας ή δυο άνθρωποι στα σκαλιά της πέτρινης σκάλας γυρισμένοι προς το ποτάμι και τον δρόμο. Πότε ο γεράκος, πότε μια γιαγιούλα με εμπριμέ τσεμπέρι, κάποιες φορές μαζί τους και ο μεσήλικας γιος τους. Το βλέμμα τους δεν αγναντεύει το ποτάμι ή τα περαστικά

αυτοκίνητα. Μοιάζει να κοιτά με αγωνία να προσμένει κάποιον ή κάτι να φανεί. Όσο κι αν έψαξα, που εστιάζει η όρασή τους, ποτέ δεν εντόπισα κάτι. Το σπίτι και οι κάτοικοί του, μου είχαν εξάψει την περιέργεια. Έπρεπε να μάθω τι ακριβώς προσμένουν κάθε μέρα στο κατώφλι με τόση προσήλωση. Έπρεπε, αλλά δεν μπορούσα να το μάθω από πουθενά. Όσους κι αν ρώτησα, δεν ήξεραν να μου πουν. Άλλοι, δεν είχαν καν προσέξει το σπίτι.

Χάνοντας κάθε ελπίδα πλέον να μάθω τι συμβαίνει, περνούσα μπροστά από το σπίτι προσέχοντας κάθε φορά τους κατοίκους του στο πλατύσκαλο, μα απογοητευμένη το προσπερνούσα. Στο μυαλό μου στιγμιαία αναδυόταν οι ερωτήσεις, «Μα τι περιμένουν; Που κοιτάνε;», αλλά αμέσως σκεφτόμουν ότι μάταια παιδεύομαι να ξεδιψάσω την φαντασία μου με μια λύση.

Πέρασε ο καιρός και ένα χιονισμένο πρωινό προχωρώντας στον δρόμο, είδα μια ηλικιωμένη κυρία να γλιστρά στον πάγο και να πέφτει. Έτρεξα να την βοηθήσω κι αφού μου έδωσε όσες ευχές μπορούσε να θυμηθεί, μου έπιασε την κουβέντα. Απαντούσα κυρίως από ευγένεια. Δεν ήθελα να την προσβάλω και να την στενοχωρήσω, καθώς το μόνο που σκεφτόμουν ήταν πόσο ήθελα να συνεχίσω πάλι τον δρόμο μου. Όμως ανάμεσα στις ερωταποκρίσεις ευγενείς, κουδούνισε στα αυτιά μου η πληροφορία, πως μένει δίπλα στο καταμεσής του δρόμου σπίτι.

Άρχισα να την ρωτάω για το σπίτι αρχικά και τους ενοίκους του μετά. Με ενημέρωσε, όλο χαρά για το ξαφνικό μου ενδιαφέρον,

πως η οικογένεια που μένει εκεί ζει ένα μεγάλο δράμα. Πάνε πολλά χρόνια που ο γιος τους αγαπούσε μια κοπέλα. Η μάνα του όμως δεν την έβλεπε με καλό μάτι. Κάτι είχε ακουστεί στην γειτονιά για δαύτη πως η μητέρα της ήταν «μάγισσα». Έτσι η μάνα του γιου έφερνε όσο μπορούσε αντιρρήσεις. Δεν μπόρεσε όμως να σταματήσει τον αρραβώνα. Ένα πρωινό την έστειλε στο μπαλκονάκι της σοφίτας να απλώσει την μπουγάδα. Την ώρα που βρισκόταν στο μπαλκόνι, αυτό κατέρρευσε απότομα και το κορίτσι σκοτώθηκε. Ο κόσμος είπε ατύχημα, μερικοί είπαν ότι είχε ακονίσει τα κάγκελα η πεθερά της αδικοχαμένης. Πέρασε καιρός όμως και μαθεύτηκε, ότι το σπίτι στοιχειώθηκε από την κόρη που κάθε βράδυ εμφανίζεται στον αρραβωνιαστικό και τους γονείς του και τους λέει πως από αυτή δεν θα μπορέσουν να ξεφύγουν. Θα πάψει να έρχεται στον ύπνο τους, μόνο σαν την δούνε μέρα να έρχεται από το δρόμο προς το σπίτι τους, φορώντας ένα κόκκινο φουστάνι.

Τώρα πια, κάθε φορά που περνάω μπροστά από το σπίτι και αντικρίζω στα σκαλιά την μάνα ή τον γιο, κοντοστέκομαι κι εγώ λίγο πιο πέρα και ψάχνω με το βλέμμα μου να συναντήσω, έστω κάποια υποψία, κόκκινης απόχρωσης. ●

Ξανά [μυρτώ]

Ξανά εδώ, στον χτύπο του ρολογιού, στη βοή της πόλης
Μια μέρα αδύναμη, χωρίς φως, χωρίς βροχή - με βροχή

Η σκέψη ακόμα πίσω εκεί, στην άκρη της γης
Εκεί που το μπλε κυκλώνει τα όνειρα και τα ζωγραφίζει σε ασημοπράσινο φόντο
Απότομες ακτές, γλιστερά βράχια στην αλμύρα πνιγμένοι πόθοι
Μα που ήταν τα κυπαρίσσια;

Τι πήρα, τι άφησα:
Εικόνες, χρώματα, ψυχές, όνειρα, επιθυμίες, πόνοι,

Το κρώξιμο των γλάρων στ' αφρισμένα κύματα
Χωριά νυσταγμένα στη μυρωδιά καμένων ξύλων
Βουνά τυλιγμένα στην ομίχλη του χρόνου
Γυμνά κλωνάρια αμυγδαλιάς, έτοιμα ν' ανθίσουν αστέρια.

Ένας αέρας, ένας αγέρας, αχ!
Ίδιος, ψυχή να βουίζει πενθώντας
Τον σταυρό που προσκύνησα
Το χόμα που δε φίλησα

Ένας ουρανός, ένας ψεύτης ουρανός
Πάνω απ' τις κόκκινες στέγες, σιωπηλός
Βαμμένος χίλια χρώματα - κεντημένος χιλιάδες αστέρια
Γεμάτος υποσχέσεις...

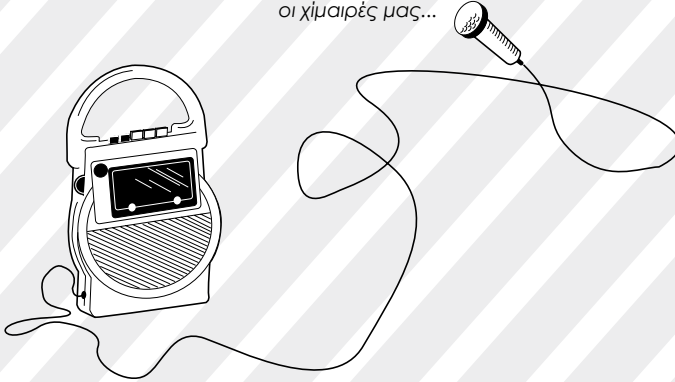
Τα μάτια, τα κλαμένα, τα γελαστά,
Το παρελθόν ν' αναδεύουν στον χρόνο
Τις φωνές της πέτρας – του δέντρου – της φωτιάς
Μιλώντας, μιλώντας...

Μα που πας τώρα; Γιατί φεύγεις;

11/01/10

...στα ασφυκτικά μονοπάτια
 προβάρουμε τον άναρχο χορό μας, τις μάσκες της ομοιομορφίας
 καταστρέφουν οι μεταμορφώσεις μας, τη σιωπή της ενοχής
 διακόπτουν οι μελωδικοί ολογυγμοί μας, στο περιθώριο μιας άδειας
 σελίδας αναδύονται με ορμή, νηφάλια, οργισμένα κι αέναα:
 οι χιμαιρές μας...

συντακτική ομάδα:

. [barphomet] . [comzeradd] . [hobbistas] . [μαλίνα]

artwork:

. [konstantisdesign.com@]

επικοινωνία:

. ["περιοδικό χιμαιρές" τ.θ. 42080, τ.κ. 12101] . [mail@chimeres.gr]

copyright:

. [επιτρέπεται η αναδημοσίευση υλικού, χωρίς την άδεια της συντακτικής ομάδας, σε έντυπα και άλλα μέσα που λειτουργούν με άδεια copyleft]

διανομή • ⇨ <http://chimeres.gr/zine/map/>

αθήνα:

. αλφειός . βαβέλ . ελεύθερος τύπος . εναλλακτικό βιβλιοπωλείο
 . λεμόνι . πρωτοπορία . ναυτίλος . solaris . filit . αθήναιο
 . μικρό cafe . χάρτες . nosotros . le cafe de l' art

θεσσαλονίκη:

. metropolis bookstore . σπηλιά των comics . λωτός

γιάννα:

. θυμωμένο πορτραίτο

λάρισα:

. ρίχτερ

χαλκίδα:

. magaret tattoo story

φλώρινα:

. εν φλωροίνοι

πάτρα:

. cinema cafe

πάρος:

. cafe cozy

"Συμβαίνει η αλήθεια να είναι πολύ πολύπλοκη ώστε να μεταδωθεί προφορικά. Ο θρύλος την αναμεταδίδει μέσω μιας μορφής που επιτρέπει να εξαπλωθεί στον κόσμο."

All I Want is To Be By Your Side

i am nothing...